

Moammar al Kadhafi

Den
Gröna Boken

Första delen

Lösningen på demokratins problem
«Folkets makt»

Andra delen

Lösningen på det
ekonomiska problemet
«Socialism»

Tredje delen

Den sociala grundvalen
för den
«Tredje Universella Teorin»

Moammar al Kadhafi

Den Gröna Boken

Utgiven av:
World Center for Studies and Research of
«The Green Book»
Tripoli
Socialist People`s Libyan Arab Jamahiriya

ISBN
0-88628-010-9

Källan till detta dokument är webbsidan:
<http://www.bgf.nu/gb/>

Moammar al Kadhafi

Den Gröna Boken

Första delen

Lösningen på demokratis problem «Folkets makt»

Den politiska grundvalen för den Tredje Universella Teorin

STYRELSEFORMEN

«Styrelseformen är det fundamentala politiska problem som alla samhällen som människor skapat ställs inför.»

«Även konflikterna inom familjen återspeglar till stor del detta problem.»

«Problemet har blivit mycket allvarligt sedan de moderna samhällena skapades.»

För närvarande ställs folken inför detta ständiga problem med allt vad det innebär av risker och allvarliga följder för samhället. Den slutgiltiga demokratiska lösningen har man ännu inte nått fram till.

Den GRÖNA BOKEN presenterar den definitiva lösningen på styrelseformens problematik.

Alla politiska system idag är produkter av en maktkamp. Kampen må vara fredlig eller beväpnad, såsom konflikten mellan klasser, sekter, stammar, partier eller individer. Resultatet är alltid en seger för en styrelseform som kan utövas av antingen en person, en grupp, ett parti eller en klass, och innebär sålunda ett nederlag för folket, det vill säga den sanna demokratis nederlag.

Politisk kamp som leder till att t ex en kandidat tar makten med stöd av 51 procent av folkets röster, medför en diktatorisk regim i falsk demokratisk förklädnad eftersom 49 procent av folket kommer att styras av ett ledarskap som man inte har röstat på utan har påtvingats. Detta är diktatur. Egentligen kan detta slag av politisk kamp frambringa ett styre som endast representerar en minoritet, ifall rösterna fördelar sig på en grupp kandidater där en av dem får

flera röster än var och en av de övriga. Men om de röster som de övriga erhållit läggs samman, kan de utgöra en överväldigande majoritet; trots detta vinner kandidaten med det mindre röstantalet, och detta betraktas som legitimt och demokratiskt. I själva verket har diktatur etablerats under en falsk demokratisk förklädnad. Sådan är realiteten bakom de förhärskande politiska systemen i världen idag. Detta är diktatur, och det står helt klart att de förfalskat den verkliga demokratin.

PARLAMENTEN

¹Parlamenten är ryggraden i den traditionella demokratin, sådan den framstår idag i hela världen. Parlamenten är en missvisande folkrepresentation, och dess parlamentariska system utgör en vilseledande lösning på demokratis problem. Parlament inrättades i princip för att representera folket, men denna princip är i sig själv odemokratisk eftersom demokrati innebär folkstyre och inte ett styre i folkets ställe. Så snart en parlamentarisk församling existerar, underförstås folkets frånvaro. Sann demokrati har till innebörd att folket självt deltar och inte företräds av någon annan. Parlamenten har blivit en legal barriär mellan folket och maktutövningen, där massorna uteslutits ur politiken och en myndighet satts i deras ställe. För folkets del återstår då bara det yttre skenet av demokrati - de långa köerna till valurnorna - .

²För att kunna klarlägga parlamentets karaktär måste vi studera hur ett sådant bildas. Parlamentet är antingen sammansatt av representanter från valkretsar, partier eller partikoalitioner, eller också kommer det till genom någon form av utnämning. Men alla dessa valprocedurer är odemokratiska, eftersom uppdelningen av väljarna i olika grupper för med sig, att en parlamentsledamot kan representera tusentals, hundratusentals eller miljoner människor, allt efter befolkningens storlek. ³Detta betyder också, att ledamoten förlorar den organisatoriska kontakten med folket, eftersom han, i enlighet med den klassiska demokratis principer, är satt att representera hela folket tillsammans med de övriga ledamöterna. Det är så den rådande traditionella demokratin vill ha det. Massorna är på så sätt helt avskurna från sina representanter, som i sin tur är helt isolerade från dem. Så snart som representanten vunnit massornas röster övertar han makten och handlar i massornas ställe. Den förhärskande traditionella demokratin ger parlamentsmedlemmen okränkbarhet och immunitet som inte tillkommer det övriga folket. Detta innebär att parlamentet blivit ett medel för att enväldigt beröva folket makten. Därför har folket rätt att kämpa för att genom en folkets revolution riva ned de maktinstrument som lägger beslag på demokratin och

1 Ingen representation i folkets ställe

2 Representation förvägrar delaktighet

3 Representation är förfalskad demokrati

folkets suveränitet. Det är också folkets rätt att proklamera den nya principen: *ingen representation i folkets ställe*. Ifall parlamentet har bildats genom att ett parti har gått segrande fram ur ett val, så är det ett partiparlament och inte en folkförsamling. Det representerar partiet och inte folket. Den verkställande makten utnämns av det segrande partiet och inte av folket. Detsamma gäller det parlament där varje parti erhåller ett antal platser. I detta fall representerar parlamentsledamöterna sina partier och inte folket, och den makt som en sådan koalition innehar är de förenade partiernas, inte folkets. I ett sådant system är folket offer för de politiska systemen som bedrar och exploaterar folket som står tyst i långa köer som kulorna i ett radband för att få lägga sina valsedlar i urnorna, ungefär som man kastar papper i en soptunna. Sådant är den traditionella demokratin i allmänhet över hela världen, vare sig det gäller politiska system med ett parti, två eller många partier eller inget parti alls. Det står sålunda helt klart att *representation är bedrägeri*.

Församlingar som sammansätts på grundval av arv, börd eller olika slags utnämningar faller inte under någon form av demokrati. Eftersom systemet med valda parlament baserar sig på valpropaganda för att vinna röster, är det ett demagogiskt system. Röster kan köpas och förfalskas. Fattiga människor förmår inte delta i valkampanjen och det är alltid de rika, och endast de rika, som utgår som segrare.

Filosof, tänkare och författare försvarade teorin om den representativa styrelseformen i en tid då de oförstående folken behandlades som fårhjordar av kungar, sultaner och erövrare. På den tiden var det viktigaste målet för folket att få någon som representerade dem inför dessa härskare; som avvisade tom denna önskan. Därför fick folken genomgå en lång och bitter kamp för att nå detta mål. Efter republikernas framgångsrika tid och nu i början av massornas epok är det orimligt att demokratin innebörd skulle vara att en handfull representanter väljs för att agera i de stora massornas ställe. Detta är en otidsenlig teori och en föråldrad erfarenhet, ty all makt måste vara i folkets händer.

De mest tyranniska diktaturer som världen lärt känna har existerat i skuggan av representativa församlingar.

PARTIET

⁴Partiet är vår tids diktatur. Det är den moderna diktaturens maktinstrument eftersom partiet är delens makt över helheten. Det är diktaturens senaste maktmedel. Eftersom partiet inte är en individ, grundar det sin skendemokrati på att inrätta parlament och utskott samt på sina medlemmars propaganda. Partiet är inget annat än ett odemokratiskt instrument

på grund av att det är sammansatt av människor med samma intressen, åsikter, utbildning, geografisk hemvist eller tro. ⁵Dessa bildar ett parti för att nå sina mål eller för att påtvinga det övriga samhället sina åsikter och övertygelser. Ett partis syfte är att gripa makten under förevändningen att det skall förverkliga sitt program. Demokratins sanna innebörd kräver att inget parti ska ha rätt att styra folket, eftersom massorna omfattar en sådan mängd skilda intressen, åskådningar, karaktärsdrag hemvister och trosföreställningar. Partiet är ett diktatoriskt maktinstrument som gör det möjligt för en grupp människor med samma åsikter och intressen att styra folket i dess helhet. Jämfört med folket är partiet en minoritet.

Syftet med att bilda ett parti är att skapa ett verktyg för att styra folket, det vill säga alla dem som inte tillhör partiet. Partiet baserar sig i grunden på en godtycklig auktoritär teori som går ut på att dess medlemmar bestämmer över resten av folket. Partiet förutsätter att dess makttillträde är vägen till att förverkliga dess mål, och utgår ifrån att dess mål är folkets mål. Så rättfärdigar sig partidiktaturen, och det är grunden till all slags diktatur. Det spelar ingen roll hur många partier det finns, principen är en och densamma. Men förekomsten av många partier intensifierar kampen om makten, något som verkar förödande för folkets möjlighet att uppnå landvinningar och åstadkomma ändamålsenliga samhälleliga planer. Denna förödande inverkan utnyttjas av oppositionspartiet som argument i dess kamp för att undergräva regeringspartiets ställning och erövra makten. Även om partierna i sin inbördes kamp sällan tar till vapen, fördömer och förtalar de däremot varandras handlingar. Denna kamp är oundviklig och försiggår på bekostnad av högre och vitalare samhällsintressen. En del, om än inte alla, av dessa högre intressen offras i kampen om makten, eftersom dessa intressens sammanbrott innebär stöd för oppositionspartierna mot regeringspartiet. Oppositionspartiet måste i egenskap av ett maktinstrument störta regeringen för att kunna överta makten. För att nå detta syfte måste oppositionspartiet underminera regeringens verk, samt sprida tvivel om dess politik även om den är till gagn för samhället; allt detta för att bevisa regeringens oduglighet som maktinstrument. Följaktligen offras samhällets högre intressen och planer i partiernas kamp om makten. Även om denna kamp mellan partier skapar politisk aktivitet är den i själva verket destruktiv politiskt, socialt och ekonomiskt. Följden kan dessutom inte bli annat än att ett maktinstrument efterträder ett annat. Men det är folket som är den stora förloraren. Det innebär ett nederlag för demokratin. Dessutom kan partier mutas och korrumpas, både inifrån och utifrån.

Ursprungligen är partiet avsett att representera

4 Partisystemet utesluter demokrati

5 Partiet splittrar samhället

folket. Sedan kommer den ledande gruppen inom partiet att representera partimedlemmarna och slutligen partiledaren att representera den ledande gruppen. Det är lätt att se att partierna bedriver ett parodiskt gyckelspel, vars själviska natur lägger grunden för det politiska spelets manövrer, trick och taktiska finter mot demokratin. Allt detta bekräftar att partisystemet är den moderna diktaturens maktinstrument. Det är en öppen form av diktatur vars stadium världen ännu inte har passerat och som med rätta kan kallas den moderna tidens diktatur.

Det segrande partiets parlament är i sanning ett partiparlament, eftersom dess verkställande makt i realiteten är detta partis makt över folket. Denna partimakt som anses tjäna folkets bästa, är i själva verket en bitter fiende till en del av folket, nämligen i första hand oppositionens parti eller partier och dess anhängare. Sålunda är oppositionen heller inte ett instrument för folkets kontroll över regeringspartiet, utan den söker själv varje möjlighet att erövra makten. I enlighet med den moderna demokratins regler är regeringen ansvarig inför parlamentet, vilket sålunda skall stå för kontrollen, men vars medlemmar huvudsakligen tillhör regeringspartiet, dvs regeringspartiet är tillsatt för att kontrollera sig självt. Då framstår klart bedrägeriet, falskheten och ogiltigheten hos de politiska teorier som idag dominerar världen, och som den nutida traditionella demokratin bygger på.

Partiet är endast en del av folket, men folkets makt är odelbar.

Partiet styr i egenskap av folkets ställföreträdare, men principen måste vara: *ingen representation i folkets ställe.*

Partisystemet är det nutida stam- och sektsystemet. Ett samhälle som styrs av ett parti är exakt likt det som styrs av en stam eller en sekt. Partiet står, som tidigare framhållits, som representant för en samhällsgrupps åsikter, intressen, tro eller boplat. Ett sådant parti utgörs, liksom en stam eller en sekt i förhållande till hela folket av en minoritet. Från minoritetens gemensamma värderingar eller sekteristiska tro utformas den politiska ideologin. Endast blodsbanden skiljer stammen från partiet, och möjligen finns ett sådant samband från den tid då partiet grundades. Det finns ingen skillnad mellan partiers, stammars och sekters kamp om makten. Förkastar man politiska stam- och sektsystem, måste man likaledes förkasta partisystemet. Båda kämpar med samma medel och samma målsättningar. De negativa och destruktiva effekterna på ett samhälle med sekt- och stamstrider är identiska med dem som partistriderna åstadkommer.

KLASSEN

Klassen är grundvalen i ett politiskt system som liknar det som bygger på ett parti, en stam eller en sekt. En klass dominerar ett samhälle på samma sätt som ett parti, en stam eller en sekt. Klassen är liksom partiet, stammen eller sekten en samhällsgrupp med gemensamma intressen, som uppstår hos en samling människor förenade genom blodsband, tro, kultur, hemvist eller levnadsstandard. Det är samma orsaksfaktorer som ligger bakom uppkomsten av klasser, partier, stammar och sekter, och konsekvenserna är desamma. De uppstår genom den samhörighet som samma blodsband, tro, levnadsstandard, hemvist eller kultur skapar hos folket, och som leder till gemensamma strävanden. Den sociala struktur som klassen, partiet, stammen eller sekten utgör en del av leder till en politisk uppfattning vars mål är att främja gruppens intressen. I samtliga fall gäller, att klassen, partiet, stammen eller sekten aldrig är detsamma som folket utan en del av detta och utgör en minoritet. Om en klass, ett parti, en stam eller en sekt härskar över ett samhälle, blir dess politiska system diktatur. Men en klass- eller stamkoalition är dock bättre än en partikoalition, eftersom människorna ursprungligen består av en grupp stammar. Det är sällan man finner någon individ som inte tillhör en stam och alla människor tillhör en viss klass. Partierna omfattar däremot aldrig ett helt folk, och dess anhängare är alltid en minoritet i jämförelse med massorna utanför partiet. I en genuin demokrati finns det ingen rätt för en klass att förtrycka andra klasser, ingen rätt för ett parti att krossa andra partier, ingen rätt för en sekt eller en stam att krossa andra sekter och stammar för att vinna egna fördelar.

Att tillåta sådant är att överge demokratins logik till förmån för våldets logik. Ett sådant handlings sätt är diktatoriskt, eftersom det inte gagnar hela samhället som ingalunda består av en enda klass, stam eller sekt eller ett enda partis medlemmar. Det går inte att rättfärdiga ett sådant handlande. Enligt diktaturens försvarare består samhället av olika delar, och en av dessa måste tillintetgöra de övriga för att förbli ensam vid makten. Detta agerande är inte till hela folkets bästa, utan till förmån för en enda klass, en stam, en sekts eller ett partis intresse, det vill säga till förmån för dem som styr i samhällets ställe. Diskriminerande handlingar riktar sig ursprungligen mot individer som inte tillhör det parti, den klass, den stam eller den sekt som vill tillintetgöra samhället. Ett samhälle splittrat av en kamp mellan partier är precis som ett samhälle splittrat av sekt- eller stamstrider.

Ett parti som bildas för att företräda en klass förvandlas automatiskt till dess ersättare och processen fortsätter ända tills man har erövat makten från den gamla klassen och blivit dess efterträdare.

En klass som övertar ett helt samhälle, övertar

också dess karaktärsdrag; om till exempel arbetarklassen krossar alla andra klasser, blir den det samhällets arvtagare, och dess materiella och sociala bas. Den som får samhällsarvet på sin lott bär med sig alla dess karaktäristiska drag, även om dessa inte genast ger sig till känna. Med tiden dyker emellertid egenskaper från de eliminerade klasserna upp bland arbetarna själva. De kommer till uttryck i deras åsikter och ställningstaganden. På så sätt blir det så småningom allt mer tydligt, att arbetarklassen skapat ett särskilt samhälle som uppvisar samma motsättningar som det gamla. Materiellt och moraliskt är samhällsmedlemmarnas till en början olika, men så uppstår grupper som automatiskt utvecklas till klasser precis som de som avskaffats, och maktkampen återuppstår. Först gruppen och sedan fraktionen och slutligen den nya klassen - alla dessa deltar i kampen om makten och dess instrument.

Samhällets materiella bas är instabil, därför att den också har en social aspekt. Styrelseformen för samhällets materiella bas kan måhända förbli stabil under en tid, men denna stabilitet försvinner så snart som nya materiella och sociala förhållanden uppstår. Ursprungligen bestod alla samhällen med klasskonflikter av en enda klass men på grund av en ofrånkomlig utveckling uppstod ur denna klass flera stridande klasser.

Den klass som exproprierar andras egendom av eget intresse för att därigenom bibehålla makten, skall finna att den egendom som den tillskansat sig har frambringat samma förhållande i den egna klassen som i samhället i dess helhet.

Sammanfattningsvis kan man säga att alla försök att lösa maktutövningsproblemet genom att söka ena samhällets materiella bas och alla försök att få slut på kampen till förmån för ett parti, en klass, en sekt eller en stam, och alla försök att tillfredsställa massorna genom att välja representanter eller ordna folkkongresser för att fastställa deras åsikter har misslyckats. Att fortsätta på den inslagna vägen vore bortkastad tid och ett hån mot folket.

FOLKOMRÖSTNING

⁶Folkomröstningen är ett svek mot demokratin. De som röstar «ja» eller «nej» uttrycker i realiteten inte sin egen verkliga vilja; de har tvingats förbli tysta i enlighet med den moderna demokratins begrepp. Det enda de får säga är ett ord «ja» eller «nej». Detta är höjden av diktatoriskt system och förtryck. Den som röstar «nej» borde få förklara skälet till varför han inte röstade «ja», och den som röstar «ja» borde på samma sätt i sitt val få visa och öppet ge uttryck för anledningen till att han inte röstade «nej». Alla borde få ge uttryck för sin vilja och tala om varför de accepterar det ena och förkastar det andra.

6 «Ja» och «Nej» - omröstningens bedräglighet

Vilken väg skall då människan välja för att en gång för alla befria sig från tyranniets och diktaturens tid?

Eftersom det svåraste problemet i demokratin är styrelseformen vilket tar sig uttryck i konflikter mellan partier, klasser och individer, och då val och folkkongresser endast är resultatlösa försök för att dölja misslyckandet med att komma till rätta med detta problem; kort sagt för att komma till rätta med detta problem, är den enda möjliga lösningen att skapa en styrelseform som inte bygger på konflikter mellan olika fraktioner, och inte representerar endast en del av samhället, utan utgår från hela folket, det vill säga en styrelseform som inte är ett parti, en klass, en stam eller en sekt och som varken representerar folket eller talar i dess namn.

Ingen representation i folkets ställe för representation är bedrägeri. Om en sådan styrelseform kan bli verklighet, kommer problemet att lösas och en folkets demokrati bli en realitet. Människorna kommer att ha lämnat tyranniets tidsålder och de diktatoriska systemen bakom sig och i stället upprättat folkets makt.

Den Gröna Boken framlägger den slutgiltiga lösningen på styrelseformens problematik och anger färdriktningen ut ur diktaturens epok och leder in i den genuina demokratins tid.

Denna nya teori baserar sig på folkets makt, utan representation eller befullmäktigande. Den förverkligar den direkta demokratin i en organiserad och effektiv form. Den skiljer sig från de tidigare försöken till direkt demokrati, vilka inte kunde tillämpas i praktiken och som var betydelselösa, därför att de saknade folkorganisation på basnivå.

FOLKKONGRESSER OCH FOLKKOMMITTÉER

Folkkongresser är det enda medlet till en folkets demokrati. Varje annan styrelseform är odemokratisk. Alla styrelseskick som finns i världen idag är odemokratiska, eftersom de inte använder sig av denna metod. Folkkongresser är målet för massrörelsernas strävan efter demokrati.

⁷Folkkongresserna och folkkommittéerna är den slutliga frukten av folkens kamp för demokrati. Folkkongresser och folkkommittéer är inte skapelser av fantasin utan en produkt av mänskliga tankar som tillgodogjort sig människornas erfarenheter i deras strävan efter demokrati. Direkt demokrati är den idealiska metoden som, om den förverkligas i praktiken, är helt odiskutabel och okontroversiell. Nationerna frångick den direkta demokratin därför att det, hur litet folket än var, var omöjligt att samla alla på en gång för att tillsammans diskutera, studera och

7 Ingen demokrati utan folkkongresser

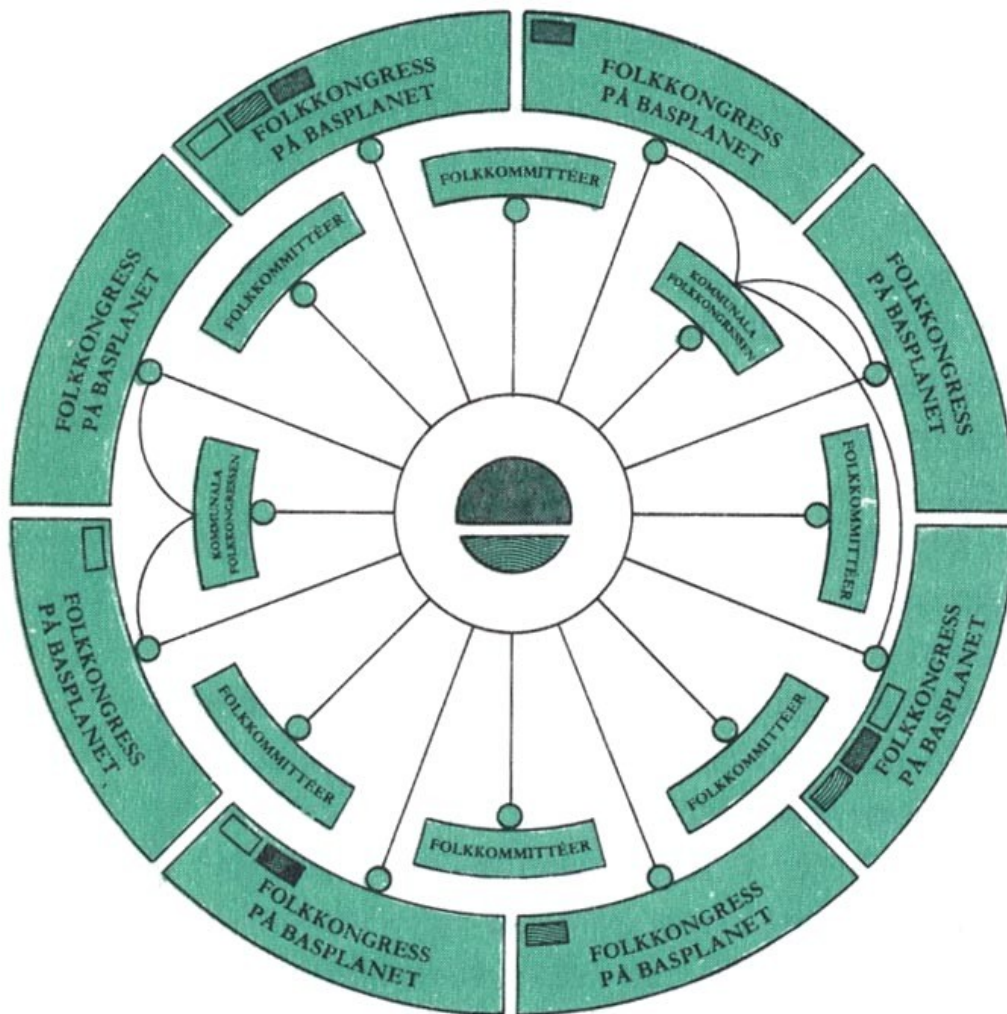
besluta om politiken. Direkt demokrati förblev en utopisk idé fjärran från verkligheten. Den ersattes av olika teorier rörande styrelseformer som: parlament, partier, koalitioner och folkomröstningar. Alla resulterade i att folket isolerades från den politiska verksamheten och togs ifrån sin suveränitet och sin självbestämmanderätt till förmån för de stridande styrelseformerna alltifrån individen till klassen, sekten, stammen, parlamentet och partiet.

Den Gröna Boken anger för folken den ideala färdriktningen på vägen mot den direkta demokratin i dess harmoniska och effektiva form. Eftersom man

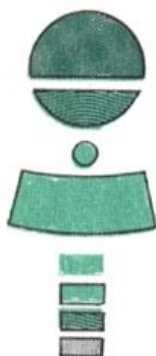
obestriddligen måste vara överens om att direkt demokrati är idealet - även om man inte kunnat tillämpa den i praktiken - och eftersom denna Tredje Universella Teori möjliggör en praktisk tillämpning av direkt demokrati, är demokratis problem i världen äntligen löst. Det enda som massorna nu måste göra är att kämpa för att få slut på alla slag av diktatoriska styren i världen; alla dessa styrelseformer som falskeligen kallas demokratiska må de bygga på parlament, sekter, stammar klasser eller enparti-, tvåparti- eller flerpartisystem.

Det finns endast en enda demokratisk metod, en

FOLKETS MAKT

Förklaring

Allmänna folkkongressens generalsekretariat

Allmänna folkkommittén

Kongressekretariatet

Folkkommittén för olika verkställande sektorer
(Jordbruk, Utbildning, Sjukvård, Bostäder m m)

} Folkkongresser för yrkesutövare

enda demokratisk teori. Olikheterna och skillnaderna mellan de system som gör anspråk på att vara demokratiska visar att de inte är demokratiska. Folkets makt har endast ett ansikte och det finns endast ett sätt att förverkliga den, nämligen: genom folkkongresser och folkkommittéer. *Ingen demokrati där inte folkkongresser och folkkommittéer finns.*

Först indelas folket i folkkongresser på basplanet. Varje folkkongress på basplanet utser var sitt sekretariat. Sekretariaten bildar tillsammans folkkongresser för varje distrikt, vilka skiljer sig från folkkongresserna på basplanet. Så utser massorna i dessa kongresser administrativa folkkommittéer, som ersätter regeringsadministrationen. På det sättet handhas alla allmänna affärer av folkkommittéer, vilka är ansvariga inför folkkongresserna på basplanet som bestämmer deras politik och kontrollerar deras verksamhet. Alltså är både administrationen och kontrollen över den i folkets händer. I och med detta lämnas den föråldrade definitionen på demokrati: *demokrati är folkets kontroll över regeringen.* Den måste avskaffas och ersättas av den riktiga definitionen: *demokrati är folkets kontroll över sig självt.*

Alla medlemmar i folkkongresserna tillhör genom sitt yrke och sin samhällsfunktion olika sektorer och kategorier som t ex: arbetare, bönder, studerande, handelsmän, hantverkare, ämbetsmän och utbildade specialister. De måste därför bilda egna folkkongresser för yrkesutövare, och samtidigt vara medlemmar i folkkongresserna eller folkkommittéerna. Frågor och förslag som tas upp inom folkkongresserna och folkkommittéerna, samordnas och får sin definitiva utformning i Den Allmänna Folkkongressen, där folkkongressernas och folkkommittéernas arbetsgrupper träffas en gång om året. Det som behandlas och handläggs av Den Allmänna Folkkongressen remitteras i sin tur till folkkongresserna och folkkommittéerna. Folkkommittéerna är ansvariga inför folkkongresserna på basplanet för verkställandet av besluten. Den Allmänna Folkkongressen är ingen församling av medlemmar och ordinarie ledamöter som parlamenten är. Det är en församling av folkkongresserna på basplanet, och folkkommittéerna.

På detta sätt löses styrelseformernas problematik och de diktatoriska maktinstrumenten försvinner. Folket är sitt eget styrelseorgan och demokratins problem i världen löses definitivt.

SAMHÄLLETS LAG

Lagen är det andra problemet som bör behandlas parallellt med styrelseformens problematik och som man inte har kunnat komma till rätta med i modern tid, även om man under vissa perioder i historien har lyckats lösa det.

Att en kommitté eller en församling är berättigad att stifta samhällets lagar är både orätt och odemokratiskt. Likaledes är en individs, en kommittés eller en församlings befogenhet att ändra eller avskaffa samhällets lagar orätt och odemokratisk.

Men vad är då samhällets lagar? Vem stiftar dem? Och vilken betydelse har de för demokratin?

Samhällets naturliga lag bygger antingen på traditionen eller religionen. Alla försök att skapa lagar för ett samhälle, som inte bygger på någon av dessa två grunder är ologiska och ogiltiga. Konstitutioner är inte samhällslagar. En konstitution är en grundlag skapad av människan. Den kräver en grundval för att finna ett berättigande. Frihetens problem i modern tid är att författningarna har blivit samhällslagar, trots att de endast baserar sig på de i världen förhärskande diktatoriska styrelseformernas värderingar, och som härrör allt ifrån en enstaka individ till ett parti. Beviset för detta är olikheten i de olika konstitutionerna trots att människans frihet är densamma. Orsaken till dessa olikheter är de skiljaktiga uppfattningarna om styrelseformerna, det vill säga de härskande elementen. Det är där frihetens sårbarhet i nutiden ligger. Den metod som styrelseformen använder sig av i sina försök att härska över folket fastlägges i konstitutionen, och folket tvingas acceptera den i kraft av lagar som grundar sig på denna konstitution, vilken i sig endast är en produkt av regimen karaktär och åskådning.

Den diktatoriska maktapparatusens lag har ersatt naturlagen. Eftersom den av människorna skapade lagen har ersatt naturlagen, så har normerna gått förlorade. Människan är överallt densamma; hennes fysiska natur och instinkter är överallt desamma. Därför blev naturlagen den logiska lagen för alla människor. Men sedan började konstitutionerna, som är av människan skapade lagar, att se på människorna som om de vore olika varandra. Det fanns inga giltiga grunder för denna uppfattning annat än viljan hos maktapparaten: individen, parlamentet, stammen eller partiet, för att härska över folket. Vi ser också att konstitutionen vanligtvis förändras när styrelseformen förändras. Detta bevisar att konstitutionen är en produkt av maktapparatusens typiska karaktär, och till för att tjäna dess intressen och att den inte är en naturlag. En hotande fara hänger över friheten när genuina lagar saknas för det mänskliga samhället och istället ersätts av de av maktapparaten skapade lagarna för att leda massorna. Lämpligast borde regimen agera i enlighet med samhällets spontana lagar och icke tvärtom.

Således kan samhällets lagar inte utgöra ett mål eller ett utkast till en författning. Lagarnas betydelse ligger i att man i dem klart kan skilja mellan rätt och orätt, sant och falskt, liksom mellan människornas rättigheter och skyldigheter. Friheten är hotad om inte samhället har en helig lag med fasta regler som inte

enskilda och juridiska personer. När en person t ex uttrycker sig på ett galeit sätt, betyder det alltså inte, att alla andra personer i samhället är galna. En enskild persons yttrande är endast ett uttryck för honom själv, och på samma sätt manifesterar den juridiska personen endast intressena och uppfattningarna hos de personer som ingår i den juridiska personen. T ex representerar ett bolag som producerar och saluför tobak, endast bolagets och dess delägares intressen, och är ett uttryck för dem som tjänar på tillverkning och försäljning av tobak trots att den är skadlig för andras hälsa.

Pressen är ett hela samhällets uttrycksmedel, inte bara för någon enskild eller juridisk persons. Ur demokratisk och logisk synvinkel kan därför ingen av dessa personer ha rätt att äga pressen.

En tidning som ägs av en individ, ger bara uttryck åt dennes uppfattning. Varje påstående om att tidningen representerar den allmänna opinionen är då grundlöst, därför att den i verkligheten uttrycker en enskild persons åsikt. Demokratins principer tillåter inte en enskild person att äga något massmedium eller annat medel för publicering och information. Emellertid har varje person rätt att uttrycka sig fritt på alla sätt även om det är mot allt förnuft för att ge uttryck åt sitt oförnuft. En publikation utgiven av en grupp yrkesmän är endast ett uttrycksmedel för denna speciella grupp i samhället. Den presenterar denna grupps ståndpunkter, inte den allmänna opinionens. Samma sak gäller för alla andra enskilda och juridiska personer i samhället. En demokratisk press utges av en folkkommitté omfattande alla olika samhällskategorier. Endast då är pressen, eller vilket annat massmedium som helst, ett uttrycksmedel för hela samhället och återspeglar den allmänna opinionen. Med detta system är pressen och de andra informationsmedierna demokratiska.

Om medicinska yrkesmän utger en tidsskrift, måste denna vara rent medicinsk till sitt innehåll för att på rätt sätt representera den yrkeskår som utger den. Och om ett advokatsamfund ger ut en tidskrift, så måste denna begränsa sig till rent juridiska frågor för att rätt företräda den sammanslutning som står bakom den. En enskild person har rätt att uttala sin egen åsikt, men från demokratisk synpunkt har ingen rättighet att yttra sig i en annans ställe. På detta sätt kommer det som i världen kallas "pressfrihetens problem" att lösas på ett radikalt och demokratiskt sätt. Pressfrihetens problem i världen har sin grund i demokratins problem och kommer att bestå, ända tills demokratins problem har lösts. Endast Den Tredje Universella Teorin kan lösa demokratins svåra problem.

Enligt denna teori är det demokratiska systemet en sammanhängande struktur vars byggstenar är grundläggande folkkongresser och folkkommittéer, vilka möts i den Allmänna Folkkongressen. För ett

demokratiskt samhälle är varje annan modell otänkbar.

Till sist kommer massornas tidsålder, som snabbt närmar sig oss i spåren på republikernas tidsålder, den entusiasmerar känslorna och skänker klarsynthet. Lika mycket som denna tidsålder med glädje förkunnar massornas frihet och deras lyckliga frigörelse från diktaturens bojar, varnar den oss också för kommande perioder av anarki och demagogi, om den nya demokratin, som är folkets makt, åter förfaller och individens, klassens, stammens, sektens och partiets makt än en gång blir förhärskande.

Teoretiskt är detta den genuina demokratin, men i praktiken, är det alltid de starkaste som styr, det vill säga den starkaste parten i samhället.

Moammar al Kadhafi

Den Gröna Boken

Andra delen

Lösningen på det ekonomiska problemet «Socialism»

Den ekonomiska grundvalen för den Tredje Universella Teorin

DEN EKONOMISKA GRUNDVALEN FÖR DEN TREDJE UNIVERSELLA TEORIN

Viktiga historiska utvecklingsstadier har ägt rum i strävan efter att finna en lösning på arbets- och löneproblemet, det vill säga förhållandet mellan arbetare och arbetsgivare, mellan ägare och producenter. Dessa stadier innefattar bl a införande av fasta arbetstider, ersättning för övertidsarbete och olika typer av ledighet, begränsning av minimilöner, delaktighet i vinst och administration. Dessutom har godtyckligt avskedande förbjudits och social trygghet har garanterats tillsammans med rätten att strejka och andra åtgärder som finns i nästan alla moderna arbetslagar. Förändringarna på äganderättens område har inte varit mindre viktiga i så måtto att det har utvecklats system som begränsar inkomsterna, förbjuder privat ägande och överför det till staten.

⁹Trots alla dessa icke obetydliga förändringar i det ekonomiska problemets historia existerar den grundläggande problematiken fortfarande. Trots alla modifikationer, förbättringar, ändringar och åtgärder som gjort problemet mindre allvarligt än det var under de föregående århundradena och som har givit arbetarna många fördelar, så är det ekonomiska problemet ändå fortfarande olöst i världen. Experiment som har inriktats på ägandeförhållandena har inte löst producenternas problem. De är fortfarande lönearbetare även när äganderätten förflyttats från den extrema högern till den extrema

9 Deltagare istället för löntagare

vänstern eller givits skiftande mellanställningar.

Försöken att förbättra lönerna var inte mer långsiktiga än dem som inriktade sig på äganderätten och som ledde till att en ägandeform byttes mot en annan. Allt vad alla experiment med löneproblematiken kunde åstadkomma var några förmåner för arbetarna, tillförsäkrade genom lag och beskyddade av fackföreningarna. Dessa förmåner har ändrat den svåra situationen som rådde omedelbart efter den industriella revolutionen. Arbetare, tekniker och tjänstemän har stegvis fått rättigheter som annars hade varit svåra att nå. Det ekonomiska problemet existerar emellertid fortfarande.

Det här försöket som begränsades till lönerna var absolut ingen lösning. Det var ett konstgjort reformistiskt försök som stod närmare välgörenhet än erkännandet av arbetarnas rättigheter. Varför ges arbetarna lön? Därför att de producerar till förmån för andra som anställer dem för att framställa en viss produkt. I det här fallet har de inte förbrukat sina produkter utan varit tvungna att överge dem mot en lön. Den sunda regeln är: *Den som producerar är den som konsumerar.*

Lönearbetare är en sorts slavar, hur förbättrade deras löner än må bli.

Lönearbetaren är som en slav till den herre som avlönar honom. Han är till och med en tillfällig slav, eftersom hans slaveri varar så länge som han arbetar för lön för arbetsgivaren, oavsett om den senare är en individ eller en stat. Arbetarnas förhållande till ägaren eller till det producerande företaget med avseende på deras egna intressen är alltid detsamma. Under rådande omständigheter i världen är de avlönad arbetskraft, även om ägandeformen varierar från höger till vänster. Till och med den offentliga ekonomiska sektorn ger lön och sociala förmåner som inte skiljer sig nämnvärt ifrån den välgörenhet som arbetarna åtnjuter från de rika ägarna till privata ekonomiska företag.

Argumentet att inkomsten från offentlig egendom återgår till samhället, inklusive arbetarna, till skillnad från fallet med ett privat bolag där inkomsten enbart går till dess ägare, är ett giltigt argument. Det är giltigt om vi tar i beaktande samhällets allmänna intressen snarare än arbetarnas specifika intressen. Det är också giltigt om vi förutsätter att den politiska makten som monopoliserar äganderätten är alla människors makt, det vill säga hela folkets makt utövad genom dess folkkongresser och folkkommittéer, snarare än den makt som utövas av en klass, ett parti, en stam, en individ, eller någon annan representativ makt. Även i detta fall är förmånerna som arbetarna får, i form av lön, procent av vinsten eller sociala tjänster, densamma som de förmåner arbetarna får ifrån det privata företaget. Det vill säga, arbetarna båda i den offentliga och privata sektorn är avlönade arbetare fastän ägarna skiftar. Utvecklingen av

ägandeförhållandena från en ägare till en annan har således inte löst problemet med arbetarnas rätt till vad som har producerats direkt av honom själv och inte genom samhället ej heller genom löner. Beviset är att producenterna fortfarande är löntagare trots ändringen av ägandeformerna.

Den slutliga lösningen är att avskaffa lönesystemet, frigöra människan ifrån hennes trældom och återvända till naturlagen som bestämde olika typer av relationer före uppkomsten av klasser, regeringsformer och lagar stiftade av människan.

Naturlagen är måttstocken, referenspunkten och den enda källan i fastställandet av de mänskliga relationerna. Naturlagen har lett till en naturlig socialism grundad på jämlikhet mellan produktionens ekonomiska faktorer och har nästan åstadkommit balans mellan individens konsumtion och naturens resurser. Men människans exploatering av människan, och förhållandet att några individer äger mer än de behöver, är en tydlig avvikelse ifrån naturlagen och början till förfall och korruption i människans liv och början till det exploaterande samhället.

Om vi analyserar produktionens ekonomiska faktorer ifrån gångna tider till nu, finner vi alltid att de är sammansatta av följande beståndsdelar: råvara, produktionsmedel och producent. Den naturliga regeln för jämlikhet är att varje faktor bidrar med sin insats i produktionen, för om någon av faktorerna dras tillbaka blir det inte någon produktion. Varje faktor har en väsentlig roll i produktionsprocessen och utan den skapas ingen produktion. Så länge som varje faktor är väsentlig och nödvändig, är de alla lika mycket värda i produktionsprocessen. Därför borde alla vara jämställda i sin rätt till vad som produceras. En faktors inkräktande på en annan bryter mot naturlagen som förespråkar jämlikhet och är ett angrepp på andras rättigheter. Varje faktor har då en andel oavsett antalet faktorer. Om vi finner en produktionsprocess, som utförs av bara två faktorer, bör varje faktor få hälften av produktionen. Om den utgörs av tre faktorer, bör varje faktor således få en tredjedel av produktionen och så vidare.

Vid tillämpningen av denna naturlag i både forntida och moderna situationer finner vi följande:

I ett stadium med manuell produktion, består den produktiva processen av råvara och en producent, människan. Ett produktionsmedel kom senare in mellan dessa två och människan använde det i produktionsprocessen. Djuret kan anses vara ett exempel på produktionsmedlet som en energienhet. Sedan utvecklades detta och maskinen ersatte djuret. Råvaran ökade i kvalitet och kvantitet, ifrån ett billigt och enkelt material till ett värdefullt och komplicerat. På samma sätt utvecklades människan ifrån en ordinär arbetare till en tekniker och ingenjör, och ett stort antal arbetare började ersättas av några få tekniker. Trots att produktionsfaktorerna har förändrats

kvantitetsmässigt och kvalitetsmässigt, så har inte den grundläggande rollen för varje faktor förändrats. T ex järnet, som varit en av produktionsfaktorerna både förr och nu, bearbetades ursprungligen av en smed för att framställa en kniv, en yxa, ett spjut etc. Samma järnmetall framställs nu i stora smältugnar och av den producerar ingenjörer och tekniker maskiner, motorer och alla slags fordon. Djuret - hästen, mulan eller kamelen och liknande - som var en av produktionsfaktorerna har nu ersatts av ofantliga fabriker och enorma maskiner. Produktionsmedlen som förr var primitiva verktyg har nu blivit komplicerad teknisk utrustning. Trots detta, är de väsentliga naturliga produktionsfaktorerna i grunden stabila oavsett deras enorma utveckling. Denna stabilitet hos produktionsfaktorerna gör naturlagen till den absolut rätta basen för att slutgiltigt lösa det ekonomiska problemet, då alla tidigare försök, som bortsåg från denna lag, misslyckats.

Tidigare historiska teorier behandlade det ekonomiska problemet ur två synvinklar, den ena gällde äganderätten till endast en av produktionens faktorer, den andra gällde lönen för produktion. De löste inte det egentliga problemet, nämligen själva produktionens problem. Därför är det viktigaste kännetecknet för de ekonomiska systemen som råder i dagens värld lönesystemet som berövar arbetaren all rätt till hans produktion antingen den produceras för samhällets räkning eller för ett privat företag.

Det industriella företags verksamhet baseras på råvaror, maskiner och arbetare. Produktionen är resultatet av arbetarnas användning av maskiner för att bearbeta råvaror. På detta sätt kommer de fullbordade produkterna fram ur en produktionsprocess som skulle ha varit omöjlig utan råvarorna, fabriken och arbetarna. Så om vi tar bort råvarorna kan fabriken inte fungera; om vi tar bort fabriken blir inte råvarorna bearbetade och om vi avlägsnar producenterna stannar fabriken. De tre faktorerna är lika väsentliga i produktionsprocessen. Utan dessa tre faktorer kommer det inte att bli någon produktion. Varje enskild faktor kan inte ensam utföra denna process. Inte ens två av dessa faktorer klarar av det. Den naturliga regeln i detta fall kräver att de tre faktorernas andelar i produktionen är lika, det vill säga en sådan fabriks produktion delas i tre delar, en andel för varje produktionsfaktor. Det är inte bara fabriken som är viktig utan också de som konsumerar dess produktion.

Samma sak gäller jordbruksproduktionsprocessen. Den som tar i anspråk endast två faktorer, nämligen människan och jorden, är exakt lika med den manuella processen i industriell produktion. Här är produktionen enbart uppdelad i två andelar motsvarande antalet faktorer i produktionen. Men om en jordbruksmaskin eller liknande används, så delas produktionen i tre delar: marken, bonden och det instrument som används i jordbruket.

På så sätt kan ett socialistiskt system etableras, där produktionens processer följer naturlagen.

Producenterna är arbetarna. De kallas producenter därför att orden "arbetare", "anställda" eller "proletärer" inte längre är korrekta. Orsaken är den, att arbetarna enligt den traditionella definitionen är kvantitativt och kvalitativt i förändring. Den arbetande klassen minskar kontinuerligt, i takt med utvecklingen av maskiner och vetenskap.

Ansträngande uppgifter som tidigare krävde ett stort antal arbetare utförs nu av maskiner. Att sköta en maskin fordrar ett mindre antal arbetare. Detta är den kvantitativa förändringen i arbetskraften, medan den kvalitativa förändringen har nödvändiggjort ersättandet av den fysiska styrkan med teknisk skicklighet.

En kraft som enbart befattar sig med produktionen har nu blivit en av produktionsfaktorerna. Som ett resultat av denna utveckling har arbetarna förändrats ifrån ett stort antal okunniga arbetslavar till ett begränsat antal tekniker, ingenjörer och vetenskapsmän. Som en följd av detta kommer arbetarnas fackförbund att försvinna och ersättas av organisationer för ingenjörer och tekniker, därför att den vetenskapliga utvecklingen kommer att utplåna analfabetismen och den vanlige arbetaren kommer som ett temporärt fenomen att gradvis försvinna. Men i vilket fall som helst, kommer människan i sin nya roll alltid att vara en väsentlig faktor i produktionsprocessen.

BEHOVET

¹⁰Människans frihet är inte fullständig om någon annan kontrollerar hennes behov. För behov kan resultera i en människas förslavande av en annan. Behov orsakar exploatering. Behov är ett reellt problem och konflikter uppstår på grund av kontrollen över människans behov.

¹¹Bostaden är ett basbehov både för individen och familjen. Därför bör den inte ägas av andra. Det finns ingen frihet för en individ som bor i en annans bostad, vare sig han betalar hyra eller inte. Alla försök som har gjorts i olika länder för att lösa bostadsproblemet är inga lösningar alls. Orsaken är att dessa försök inte strävar efter en grundlig och slutgiltig lösning. En lösning som erkänner nödvändigheten för människan att äga sin egen bostad. Försöken har koncentrerats på att reducera eller öka hyran och standardisera den, vare sig det gjorts på bekostnad av det allmänna eller den enskilde. I det socialistiska samhället får ingen, inklusive samhället, kontrollera människans behov.

Ingen har rätt att bygga ett hus utöver sitt eget och

10 Människan är ofri om någon annan är herre över hennes behov

11 Bostaden åt den boende

sina arvingars i avsikt att hyra ut det, därför att huset representerar en annan människas behov och att bygga det i syfte att hyra ut det är ett försök att utöva kontroll över en annan människas behov. ¹²I behovet är friheten dold.

Inkomsten är ett nödvändigt behov för människan. Sålunda borde samhällsmedlemmarnas inkomst inte vara en lön från någon källa eller välgörenhet från någon. För det finns inte några avlönade arbetare i det socialistiska samhället, bara delägare. Din inkomst är en form av privat ägande. Du sköter den själv antingen för att tillfredsställa dina behov eller för att vara med och delta i produktionen, där du är en av dess huvudfaktorer. Din del kommer inte att användas som lön för utförd produktion som tillhör någon annan.

Fortskaffningsmedlet är en nödvändighet både för individen och familjen. Ditt fortskaffningsmedel bör inte ägas av andra. I det socialistiska samhället kan inte någon människa eller myndighet äga privata fortskaffningsmedel i syfte att hyra ut dem, för detta är att utnyttja andras behov.

JORDEN

Jorden är inte någons egendom. Men var och en har rätt att, i hela sitt och sina arvingars liv, *nyttja den genom att arbeta och bruka den, eller genom att använda den som betesmark*. Detta bör ske genom hans egna ansträngningar utan att han använder sig av andra med eller utan lön, och bara till den grad att det tillfredsställer hans egna behov.

Om äganderätt till mark vore tillåten, så skulle bara de som bor där ha en del därav. Marken finns där för evigt, medan brukarna skiftar med tiden i fråga om yrke, kapacitet och närvaro.

Ändamålet för det nya socialistiska samhället är att skapa ett samhälle som är lyckligt därför att det är fritt. Det kan uppnås bara genom att man tillfredsställer människans materiella och andliga behov, vilket i sin tur sker genom frigörandet av dessa behov från utomståendes dominans och kontroll.

Tillfredsställelse av dessa behov bör uppnås utan att man exploaterar eller förslavar andra, annars kommer detta att stå i motsättning till det nya socialistiska samhällets ändamål.

Människan i det nya samhället arbetar antingen för sig själv, för att tillförsäkra sig sina materiella behov, eller för ett socialistiskt företag där hon är delägare i produktionen. Hon kan även utföra tjänster till förmån för samhället som tillgodoser hennes materiella behov.

Ekonomisk verksamhet i det nya socialistiska samhället är en produktiv aktivitet för att tillfredsställa

12 I behovet är friheten dold

de materiella behoven och inte en improduktiv sysselsättning eller en aktivitet som söker vinst genom att efter tillfredsställda materiella behov spara överskottet. Detta är en omöjlighet enligt den nya socialismens regler.

Det rättmätiga ändamålet för individernas ekonomiska aktivitet är att endast tillfredsställa sina behov, ty världens rikedomar är begränsade i varje stadium, likaså rikedomen i varje individuellt samhälle. Därför har ingen individ rätt att bedriva ekonomisk aktivitet för att vinna mer av den rikedomen än vad som är nödvändigt för hans behov, eftersom överskottet tillhör andra individer. Han har rätt att spara genom att ta ifrån sina behov och ifrån sin egen produktion, men inte ifrån andras ansträngningar, eller på bekostnad av andras behov. För om man tillåter ekonomisk aktivitet att sträcka sig utöver tillfredsställandet av behoven, kommer människan att ha mera än hon behöver och att hindra andra ifrån att erhålla sitt behov. De besparingar som överskrider behoven är en annan individs del av samhällets välstånd.

Tillåtandet av privat produktion för att kunna göra besparingar utöver tillfredsställelsen av behoven är exploateringen i sin prydno liksom att tillåta att man utnyttjar andra för att tillfredsställa dina egna behov eller att få mera än dessa behov, vilket betyder utnyttjandet av en individ för att tillfredsställa andras behov och att göra besparingar för andra på bekostnad av hans behov.

Arbete mot lön är, förutom ett förslavande av människan som förut nämnts, ett arbete utan motivation, därför att producenten är en avlönad arbetare och inte en delägare.

Den som arbetar för sig själv är säkerligen hängiven sitt produktiva arbete därför att hans motiv att producera ligger i hans beroende av sitt privata arbete för att tillfredsställa sina materiella behov.

Liksom den som arbetar i ett socialistiskt företag, är han delägare i dess produktion. Han är tveklöst hängiven sitt produktiva arbete därför att hans motiv är att tillfredsställa sina behov genom produktionen. Men den som arbetar för lön har ingen drivfjäder för sitt arbete.

Lönearbete lyckas inte lösa problemet med en ökande och utvecklad produktion. Arbete antingen i form av tjänster eller varuproduktion urartar ständigt därför att det vilar på löntagarens axlar.

NÅGRA EXEMPEL PÅ LÖNEARBETE FÖR SAMHÄLLETS RÄKNING, LÖNEARBETE FÖR EN ANNANS RÄKNING OCH ARBETE UTAN LÖN.

Första exemplet:

(a) En arbetare som producerar tio äpplen för samhället. Samhället ger honom ett äpple för hans utförda produktion. Äpplet tillfredsställer till fullo hans behov.

(b) En arbetare som producerar tio äpplen för samhället. Samhället ger honom ett äpple för hans utförda produktion. Äpplet räcker inte till för att tillfredsställa hans behov.

Andra exemplet:

En arbetare som producerar tio äpplen för en annan person får mindre i lön än priset för ett äpple.

Tredje exemplet:

En arbetare som producerar tio äpplen åt sig själv.

RESULTATET

Arbetaren i det första exemplet (a) kommer inte att öka sin produktion. Vad än ökningen kommer att vara, kommer han bara att få ett äpple och det är vad som tillfredsställer hans behov. Sålunda är alla som arbetar för ett sådant samhälle alltid psykologiskt apatiska.

Arbetaren (b) i det första exemplet har inget intresse för själva produktionen, ty han producerar för samhället utan att uppnå tillfredsställelse för sina egna behov. Hur som helst måste han fortsätta att arbeta utan motivering därför att han är tvingad att foga sig efter de allmänna villkor för arbete som råder i samhället. Detta är fallet med alla samhällets medlemmar.

Den andre arbetar inte alls för att producera. Han arbetar för att få lön. Eftersom hans lön inte är tillräcklig för att tillfredsställa hans behov, kommer han antingen att leta efter en annan arbetsgivare och sälja sin arbetskraft till honom för ett bättre pris, eller också kommer han att vara tvingad att fortsätta med samma slags arbete enbart för att överleva.

Den tredje är den ende som producerar utan apati och utan tvång. Eftersom det inte finns någon möjlighet i det socialistiska samhället till enskild produktion utöver tillgodoseende av de individuella behoven, därför att tillgodoseendet av behov på andras bekostnad inte är tillåten, och eftersom de socialistiska institutionerna arbetar för samhällets behov, förklarar det tredje exemplet den rätta grunden för ekonomisk produktion. Produktionen fortsätter emellertid för överlevnadens skull under alla omständigheter, även under sämre sådana. Det bästa beviset för detta är att produktionen i det kapitalistiska

samhället samlas och expanderar hos några få ägare som inte arbetar, utan utnyttjar arbetare som är tvingade att producera för att överleva. *Den Gröna Boken* inte bara löser den materiella produktionens problem, utan den föreskriver också en allmän lösning av problemen i det mänskliga samhället, så att individen kan bli materiellt och andligt befriad, den slutliga befrielsen för att uppnå lycka.

Andra exempel:

Om vi antar att samhällets välstånd består av tio enheter och dess befolkning är tio personer, skulle andelen för varje person vara endast en enhet per person från samhällets välstånd 10/10. Men om några medlemmar i samhället äger mer än en enhet, skulle andra medlemmar i samma samhälle inte äga någonting. Orsaken är att deras andel av välståndsenheterna övertagits av andra. Därför finns det fattiga och rika i ett samhälle där exploatering förekommer.

Anta att fem medlemmar i det samhället äger två enheter var. I det fallet äger de andra fem ingenting, med andra ord är 50 procent berövade rättigheterna till sin egen rikedom därför att den extra enheten som ägs av var och en av de första fem är vars och ens av de andra fems andel.

Om en individ i det här samhället bara behöver en enhet av samhällets rikedom för att tillfredsställa sina behov, så exproprierar i verkligheten den individ som äger mer än en av enheterna, samhällets övriga medlemmars rätt. Eftersom den här andelen överskrider vad som är nödvändigt för tillgodoseendet av hans behov - uppskattat till en enhet av tillgångarna - har han lagt beslag på den för att spara den. Sådant sparande uppnås enbart på bekostnad av andras behov, med andra ord genom att ta andras del av välståndet. Det är därför det finns de som sparar och inte konsumerar, det vill säga de sparar det som överskrider tillgodoseendet av deras behov, och det är därför det finns de som är berövade sina tillgångar och som frågar efter sin rätt till samhällets rikedom och inte finner någonting att konsumera. Det är en akt av plundring och stöld, men det sker helt öppet och lagligt under de orättvisa och exploaterande lagar som styr detta samhälle.

Till sist, bör allt det som överskrider tillgodoseendet av behovet förbli samtliga samhällsmedlemmars egendom. Men individer har bara rätt att spara så mycket de vill från sina egna behov, därför att sparandet av det som överstiger deras behov är ett inkräktande på de allmänna tillgångarna.

De skickliga och flitiga har ingen rätt att lägga beslag på de andras andel på grund av deras skicklighet och flitighet. Men de kan dra fördel av

dessa begåvningar för att tillfredsställa sina behov och spara av dem. Även de som är rörelsehindrade, mentalt sjuka och utvecklingsstörda har rätt till samma andel av samhällets tillgångar som de friska.

Samhällets tillgångar är som en korporation eller ett livsmedelsförråd som dagligen förser ett antal människor med en kvantitet livsmedel av bestämd storlek som är tillräcklig för att tillfredsställa dessa människors behov under dagen. Varje person har rätt att förbruka eller spara det han vill från sin andel. I detta kan han använda sin egen skicklighet och begåvning. Men den som använder sin begåvning till att ta för sig en extra andel ifrån det allmänna livsmedelsförrådet är otvivelaktigt en tjuv. Därför är det så att den som använder sin skicklighet för att vinna rikedom utöver tillgodoseendet av sina behov faktiskt gör ett intrång på en allmän rätt, nämligen samhällets tillgångar som är att likna vid det livsmedelsförråd som nämnts i detta exempel.

I det nya socialistiska samhället är skillnader i individuella tillgångar bara tillåten för dem som gör en samhällstjänst. Samhället tilldelar dem en särskild del av rikedomens motsvarande tjänsten.

De enskildas andel skiljer sig enbart i förhållande till de samhällstjänster som var och en av dem utför och så mycket som han producerar. Så har historiens erfarenheter producerat en ny erfarenhet som är en slutgiltig höjdpunkt på människans kamp för att uppnå frihet och lycka genom att tillfredsställa sina behov och skydda sig själv från andras exploatering och genom att göra definitivt slut på tyranniet och finna en metod för en rättvis fördelning av samhällets tillgångar, där du arbetar för dig själv för att tillfredsställa dina behov, i stället för att utnyttja andra till att arbeta för dig och att tillfredsställa dina behov på andras bekostnad, eller att arbeta för att plundra andra på deras behov. Detta är teorin om frigörandet av behoven för att befria människan.

Så är det nya socialistiska samhället inte mera en logisk dialektisk konsekvens av de orättvisa relationer som förekommer i världen. Det har producerat den naturliga lösningen, nämligen privat äganderätt för att tillgodose behov utan att använda andra, och socialistisk äganderätt där producenterna är delägare i produktionen. Den socialistiska äganderätten ersatte en privat äganderätt grundad på lönearbeters produktion, vilka inte hade någon rätt till vad de producerade.

Den som äger bostaden du bor i, fortskaffningsmedlet du använder eller inkomsten du lever på, lägger beslag på din frihet, eller en del av den. Men friheten är odelbar. För att människan skall vara lycklig måste hon vara fri, och att vara fri innebär att hon måste äga sina behov.

Den som äger det du behöver kontrollerar eller exploaterar dig. Han kan förslava dig trots att lagstiftningen förbjuder det.

Människans nödvändiga, materiella och personliga behov börjar med mat, kläder, färdmedel och bostad. Dessa måste ingå i hennes enskilda och heliga äganderätt. De bör inte hyras från något håll. Att erhålla dem genom arrende eller hyra, tillåter de riktiga ägarna, även om de är samhället i allmänhet, att lägga sig i ditt privata liv, kontrollera dina grundläggande behov och sedan lägga beslag på din frihet och beröva dig din lycka. Ägaren till klädseln du har hyrt skulle kunna komma fram och återta den till och med på gatan och lämna dig naken. Ägaren av fortskaffningsmedlet skulle kunna ingripa och lämna dig utan det mitt på gatan, liksom ägaren av bostaden skulle kunna ingripa och lämna dig utan skydd.

Det är ironiskt att människans grundläggande behov behandlas genom administrativa och lagstiftande åtgärder. Samhället måste basera sig på tillämpning av naturlagen när det gäller dessa behov.

Det socialistiska samhällets mål är människans lycka och kan enbart förverkligas genom den materiella och andliga friheten. Uppnåendet av sådan frihet beror på omfattningen av människans äganderätt till sina behov, en äganderätt som är personlig och försedd med ett heligt skydd. Med andra ord, dina behov bör inte vara någon annans ägodel och ej heller vara föremål för plundring av någon part i samhället. Annars kommer du att leva i ett tillstånd av oro som förstör din lycka och gör dig ofri, därför att du lever i fruktan för utomstående inblandning i dina grundläggande behov.

Omvandlingen av vår tids samhällen från samhällen med avlönade arbetare till samhällen med delägare är oundviklig som ett dialektiskt resultat av de antagonistiska ekonomiska teorierna som förekommer i dagens värld och är ett dialektiskt oundvikligt resultat av orättvisa relationer baserade på lönesystemet, vilka ännu inte blivit lösta.

De mäktiga fackföreningarna i den kapitalistiska världen är kapabla att förvandla kapitalistiska samhällen av lönearbetare till samhällen av delägare.

Det är sannolikt att ett revolutionsutbrott för att uppnå socialism, kommer att börja med att producenterna tillskansar sig sina andelar av vad de producerar. Ändamålet med arbetarnas strejker kommer att ändras från krav på löneökning till kravet på del i produktionen. Allt detta kommer förr eller senare att ske under *Den Gröna Bokens* vägledning.

Men det slutliga steget tas när det nya socialistiska samhället når det stadium där vinsten och pengarna försvinner. Det är genom att forma samhället till ett fullt produktivt samhälle och genom att nå den produktionsnivå där de materiella behoven hos samhällsmedlemmarna blir tillfredsställda. I det slutliga stadiet kommer profiten automatiskt att försvinna och det kommer inte att finnas något behov av pengar. Erkännandet av profiten är ett erkännande av exploateringen.

Blotta erkännandet av profiten avlägsnar möjligheten att begränsa den. Åtgärder som vidtas för att begränsa den med olika metoder är enbart reformistiska, föga radikala försök ägnade att sätta punkt för en människans exploatering av andra människor.

Den slutgiltiga lösningen är att avskaffa profiten. Men eftersom profiten är den drivande kraften i ekonomisk aktivitet, är ett beslut att avskaffa den inte en lösning som kan tas med lätthet. Den måste resultera i utvecklingen av en socialistisk produktion som uppnås om samhällets materiella behov tillgodoses. Strävan att öka profiten kommer slutligen att leda till att den försvinner.

TJÄNSTEFOLK

¹³Tjänare avlönade eller oavlönade, är en typ av slavar. Ja, de är vår tids slavar. Men eftersom det nya socialistiska samhället är grundat på äganderätt i produktionen i stället för på löner, är inte den naturliga socialistiska lagen tillämplig på dem därför att de tillhandahåller tjänster och inte produktion som är delbar i andelar i enlighet med naturlig socialistisk lag. Tjänare har därför inget annat alternativ än att arbeta med eller utan lön under dåliga förhållanden. Eftersom lönearbetare är ett slags slavar och deras slaveri existerar så länge som de arbetar för lön, är tjänstefolk i ett sämre läge än de avlönade arbetarna i företagen och korporationen utanför hemmet. De är då till och med mera berättigade till att frigöra sig från slaveri än de avlönade arbetarna från sin ställning. Tjänstefolk utgör ett av de sociala fenomen som står näst intill slaveri. Den Tredje Universella Teorin är ett vapen i massornas hand som tillkännager den slutgiltiga frigörelsen från alla bojor av orättvisor, despotism, exploatering och ekonomisk och politisk hegemoni. Den har som mål att upprätta ett samhälle för alla människor, där alla människor är fria och jämlika i makt, välstånd och beväpning, så att friheten kan vinna den slutgiltiga och fullständiga segern.

¹⁴*Den Gröna Boken* anvisar därför vägen till frihet för massorna av avlönade arbetare och tjänstefolk i avsikt att uppnå människans frihet. Det är då oundvikligt att kämpa för att frigöra tjänstefolket från deras slaveri och göra dem till delägare utanför huset på platser där det finns materiell produktion som är delbar i sina beståndsdelar. Hemmet skall betjänas av sina invånare. Men lösningen på nödvändig hushållstjänst borde inte stå att finna genom tjänstefolk, med eller utan lön, utan genom anställda som kan befordras medan de utför sina dagliga arbeten och kan utnyttja sociala och materiella förmåner som vilken anställd i allmänhetens tjänst som helst.

13 Tjänaren och fången är kamrater i bojor

14 Gör det själv!

Moammar al Kadhafi

Den Gröna Boken

Tredje delen

Den sociala grundvalen för den Tredje Universella Teorin

DEN SOCIALA GRUNDVALEN FÖR DEN TREDJE UNIVERSELLA TEORIN

Drivkraften i mänsklighetens historia är den sociala faktorn, det vill säga den nationella faktorn. Det sociala bandet som sammanbinder mänskliga grupper från familjen via stammen till nationen är grunden till historiens rörelse.

Historiens hjältar är individer som har offrat sig för vissa ändamål. Det finns ingen annan definition till dessa ändamål. Men vilka ändamål? De har offrat sig för andra, men vilka andra? Det är för dem som de har ett förhållande till. Förhållandet mellan en individ och en grupp är ett socialt förhållande, det vill säga ett nationellt band. Nationer är grundade på nationalismen. Således är dessa mål nationella, och ett nationellt band är ett socialt band. Det sociala bandet härleder sig från samhället, det vill säga bandet mellan samhällsmedlemmarna; liksom nationalismen härleder sig från nationen, det vill säga bandet mellan nationens medlemmar. Således är det sociala bandet ett nationellt band och vice versa. Gruppen är en nation och nationen är en grupp även om de skiljer sig i antal. Vi lämnar då åt sidan den vidare definitionen av en grupp varmed menas den provisoriska gruppen utan hänsyn tagen till de nationella relationerna mellan dess medlemmar; vad som här menas med gruppen är den grupp som är permanent på grund av sina egna nationella relationer.

De historiska rörelserna är massrörelser, det vill säga grupprörelser som verkar för sina egna intressen, för sitt oberoende av andra grupper. Varje grupp har sin egen sociala struktur vilken binder den samman. Grupprörelser är alltid rörelser för oberoende för att underkuvade och förtryckta grupper skall kunna uppnå självförverkligande. Vad beträffar kampen om makten, förekommer den inom gruppen ända ned till

familjens nivå, vilket har förklarats i den första delen av *Den Gröna Boken* Den Politiska Grundvalen för Den Tredje Universella Teorin. En grupprörelse är en nationsrörelse som verkar i sitt eget intresse. Genom sin nationella struktur har varje grupp gemensamma sociala behov som måste tillfredsställas kollektivt. Dessa behov är på intet sätt individualistiska; de är kollektiva behov, rättigheter, krav eller mål av en nation som hålls samman av en gemensam nationalism. Detta är orsaken till att man kallar dessa rörelser nationalistiska. De nutida nationella befrielseörelserna är i själva verket sociala rörelser. De kommer inte att upphöra förrän varje grupp befrias från varje annan grupps dominans, det vill säga världen genomgår för närvarande en av sina återkommande historiska cykler, nämligen, den nationella kampen som kommer att leda till nationalismens seger.

Detta är den historiska realiteten i människans värld, och det är en social realitet. Det betyder att den nationella kampen - den sociala kampen - är grundvalen för historiens rörelse, på grund av att den är starkare än alla andra faktorer, eftersom den är ursprunget, grundvalen, den ligger i mänsklighetens natur, nationens natur, den ligger i själva livets natur. Djuren, bortsett från människan, lever i grupper, och gruppen är grundvalen för alla överlevande grupper inom djurriket. Sålunda är nationalismen grundvalen för nationernas överlevnad.

Nationer vilkas nationalism raseras drabbas av undergång. Minoriteterna är ett av världens politiska problem. Detta har sociala orsaker. De utgör nationer vilkas nationalism har raserats och skingrats. Därför är den sociala faktorn en livsviktig faktor, en faktor som gäller själva överlevnaden. Den är nationens naturliga drivkraft för överlevnad.

Nationalismen i människans och djurens värld är som tyngdkraften i mineralriket och i fråga om himlakropparna. Om solmassan krossades så att den förlorade sin tyngdkraft skulle gaserna skingras och dess enhet gå förlorad. Således är enheten grundvalen för dess överlevnad. Enhetsfaktorn hos vilken grupp som helst är en social faktor hos människorna, det vill säga nationalismen. Av detta skäl kämpar varje grupp för sin nationella enhet eftersom dess överlevnad är beroende av den.

Den nationella faktorn, vilken är det sociala bandet arbetar automatiskt på att driva nationen i riktning mot att överleva, på samma sätt som ett föremåls tyngdkraft arbetar för att hålla kvar massan runt kärnan. Utspridningen av atomerna i atombomben är resultatet av explosionen i atomkärnan som är tyngdkraftens centrum för atomerna omkring den. När enhetsfaktorn i dessa komponenter går sönder delas de upp i sina delar, tyngdkraften förloras och varje atom sprids ut. Detta är sakernas ordning. Det är en grundläggande

naturlag. Att avvisa eller ignorera den verkar skadligt på livet. Således skadas människans liv när hon börjar ignorera nationalismen, den sociala faktorn, gruppens tyngdkraft, hemligheten bakom dess överlevnad. Det finns ingen konkurrent till den sociala faktorn som påverkar gruppenheten med undantag av religionsfaktorn som kan splittra den nationella gruppen eller förena grupper av olika nationalitet. Emellertid kommer den sociala faktorn att vinna överhanden till slut. Detta har hänt under alla epoker. Ursprungligen hade varje nation en religion. Dessa begrepp sammanföll. Men faktum är att det genom tiderna har uppstått skillnader som blivit en viktig orsak till konflikter och instabilitet i folkens liv.

Den sunda regeln är att varje nation har en religion. Motsatsen är onormal. En sådan motsats skapar en ohållbar situation som blir en verklig orsak till konflikter inom den nationella gruppen. Det finns ingen annan lösning än att sluta upp bakom naturregeln; att varje nation har en religion. När den sociala faktorn står i samklang med religionsfaktorn kan man komma till ett samförstånd och grupplivet blir stabilt, starkt och utvecklas normalt.

Äktenskapet är ett förbund som utövar negativa och positiva effekter på den sociala faktorn, fastän både mannen och kvinnan är fria att acceptera den som de vill ha och förkasta den som de inte vill ha för giftermål enligt frihetens naturregel. Äktenskapet inom en grupp förstärker enigheten genom sin blotta natur och är en orsak till kollektiv utveckling i enlighet med den sociala faktorn.

FAMILJEN

Familjen är viktigare för individen än staten. Människosläktet erkänner individen som människa, och en normal individ erkänner familjen, som är hans vagga, hans ursprung och hans naturliga sociala skydd, «paraply». I själva verket utgörs människosläktet av individer och familjer, inte av staten. Människosläktet erkänner ej benämningen staten. Staten är ett konstlat politiskt och ekonomiskt system, ibland militärt, med vilket människosläktet inte har några relationer och ingenting att göra. Familjen är exakt lik en planta som är sammansatt av grenar, blad och blommor. Anpassningen av den naturliga miljön till bondgårdar, trädgårdar och liknande är en konstlad procedur som inte har något samband med plantans natur. Att politiska, ekonomiska och militära faktorer har format grupper av familjer till en stat har ingenting med mänskligheten att göra. Likaså är varje ställningstagande, villkor eller åtgärd som leder till att skingra familjen eller medverka till att den går förlorad omänskligt, onaturligt och tyranniskt... Det liknar exakt den handling som går ut på att förstöra en växt genom att man bryter av dess grenar, blommor och blad.

Samhällena i vilka familjens existens och enighet hotas på grund av vissa omständigheter kan liknas vid åkrar vilkas växter härjas av storm, brand och torka. Den blomstrande trädgården eller åkern är den där plantorna växer, blommor, fröar sig och rotar sig. Detsamma gäller för det mänskliga samhället.

Det blomstrande samhället är det i vilket individen utvecklas naturligt inom familjen och familjen trivs. Individen är sammanlänkad med människosläktet likt bladet med grenen och grenen med trädet. De har inget värde eller liv om de är skilda åt. Detsamma är fallet med individen om han är skild från familjen, det vill säga individen utan en familj har inget värde eller socialt liv. Om det mänskliga samhället uppnår det stadium där människan existerar utan familj, blir det ett vagabondsamhälle utan rötter likt konstgjorda växter.

STAMMEN

Stammen är en familj vilken har vuxit som resultat av fortplantning. Stammen är således en stor familj. På samma sätt är nationen en stam som har vuxit genom fortplantning. Nationen är således en stor stam, och världen är en nation som har grenat ut sig till olika nationer. Världen är alltså en stor nation. Bandet som binder samman familjen är detsamma som förenar samman stammen, nationen och världen. Emellertid försvagas det med ökningen av individernas antal. Begreppet människa är nationalism, och begreppet nationalism är stammen och begreppet stam är familjebandet. Men graden av värme och hjärtlighet avtar allt eftersom sambandet rör sig från lägre till högre nivåer. Detta är ett socialt faktum som endast förnekas av dem som är okunniga om det.

Således är det sociala bandet, samhörighetskänslan, enheten, förtroligheten och kärleken starkare på familjens nivå än på stammens, starkare på stammens nivå än på nationens, starkare på nationens nivå än på världens.

Fördelarna, förmånerna, värdena och idealen som grundar sig på sociala band föreligger om dessa band av naturen är avgjort starka, det vill säga att de är starkare på familjens nivå än på stammens, starkare på stammens nivå än på nationens, och starkare på nationens nivå än på världens. Så fördelarna, förmånerna och idealen som stärker dessa sociala band går förlorade när familjen, stammen, nationen och människosläktet försvinner. *Därför är det mycket betydelsefullt för det mänskliga samhället att bibehålla sammanhållningen i familjen, stammen, nationen och världen för att dra nytta av fördelarna, förmånerna, värdena och idealen som ger solidaritet, sammanhållning, enhet, förtrolighet och kärlek till familjen, stammen, nationen och mänskligheten.*

Ur social synvinkel är familjesamhället bättre än

stamsamhället, stamsamhället bättre än det nationella samhället, och det nationella samhället bättre än världssamfundet, vad beträffar samhörighet, tillgivenhet, solidaritet och förmåner.

STAMMENS VÄRDE

Eftersom stammen är en stor familj, försörjer den sina medlemmar med samma materiella och sociala förmåner som familjen gentemot sina medlemmar. Stammen är en sekundär familj. Vad som behöver betonas är att individen kanske ibland vågar skämma ut sig på ett sätt som han inte skulle ha vågat göra inför sin familj, men eftersom familjen är mindre i storlek kan han undslippa dess övervakning till skillnad från stammen vars övervakning gör sig kännbar hos alla dess medlemmar. Med hänsyn till detta har stammen utformat ett beteendemönster för sina medlemmar som utgör en bättre och mänskligare social uppfostran än någon skoluppfostran. Stammen är en samhällsskola vars medlemmar från barndomen uppfostras till att helt anamma höga ideal vilka automatiskt förvandlas till ett beteendemönster för hela livet; i motsats till den formellt utlärd skolutbildningen som gradvis glöms bort när individen blivit vuxen på grund av att den regleras av prov och individen är medveten om att den tvingats på honom.

Stammen är det naturliga sociala skyddet, paraplyet, under vilket medlemmen känner sig trygg. I kraft av stammens sociala traditioner förser den sina medlemmar med en kollektiv betalning av lösensummor, kollektiv hämnd och kollektivt försvar, det vill säga socialt skydd.

Blodsgemenskap är den ursprungliga faktorn i skapandet av stammen, men det är inte den enda, eftersom frivillig anslutning också bidrar till denna skapelse. Med tidens gång försvinner skillnaderna mellan blodsfaktorn och anslutningsfaktorn. Kvar blir stammen som den sociala och materiella enheten, men det är en enhet baserad på gemensamt blod och ursprung mer än på någon annan faktor.

NATIONEN

Nationen är individens nationella och politiska skydd, «paraply», och det är större än det sociala skydd som stammen erbjuder sina medlemmar. Stamväsendet skadar nationalismen, eftersom stammens lojalitet försvagar den nationella lojaliteten och blomstrar på dess bekostnad på samma sätt som familjelojaliteten blomstrar på bekostnad av stamlojaliteten och försvagar den. Den nationalistiska fanatismen är nödvändig för nationen men är på samma gång ett hot mot mänskligheten.

Nationen i världssamfundet påminner om familjen i stammen. Ju fler familjekonflikter och ju mer

fanatism som uppstår inom en stam, desto mer blir det till ett hot mot stammen. På samma sätt är det om familjemedlemmar råkar i gräl och var och en av dem endast tillvaratar sina egna intressen, då blir detta till ett hot mot familjen. Likaså om stammar i en nation råkar i gräl och bara söker tillvarata sina egna intressen, blir det till ett hot mot denna nation. Den nationalistiska fanatismen, användandet av den nationella styrkan mot svaga nationer, eller ökandet av den nationella rikedom genom skövling av en annan nation är av ondo och skadligt för mänskligheten. Men den starka individen som respekterar sig själv och är medveten om sitt eget ansvar, är viktig och nyttig för familjen; precis som den starka och respektabla familjen vilken är medveten om sin betydelse också är materiellt och socialt nyttigt för stammen; liksom den progressiva, produktiva och civiliserade nationen är nyttig för hela världen. Den nationella politiska strukturen skadas om den går ner till en lägre social nivå, nämligen familjens och stammens nivå för att försöka handla på deras sätt och anta deras åsikter.

Nationen är en stor familj som har passerat över stammens stadium och över uppdelningar av stammarna som grenat ut sig från ett enda ursprung. Den omfattar dessutom dessa medlemmar som förenat sina öden med stammens sedan dess uppkomst. Familjen likaså växer till en nation endast efter att ha passerat över stammens och dess förgreningars stadium inklusive anslutningens, som uppstått som ett resultat av en varierande folkblandning. Detta har oundvikligen åstadkommit i samhället efter en lång tidsperiod. Med tidens gång har nya nationer skapats och gamla nationer fallit sönder. Men ett gemensamt ursprung och delade öden genom anslutning är två historiska grundvalar för varje nation, även om det gemensamma ursprunget är det viktigaste och tillhörigheten kommer i andra hand. Nationen definieras ej endast av ursprunget även om detta är dess grund och dess begynnelse. Nationen formas dessutom av folkkoncentrationer under historiens lopp vilket gör att en grupp människor lever i ett visst landområde, formar sin gemensamma historia och samma kulturella arv och möter samma öden. Därför, utmärks nationen oavsett det gemensamma blodet av känslan av tillhörighet och ett gemensamt öde.

Men varför har världskartan fått bevittna att stora nationer har försvunnit och efterföljts av andra nationer och vice versa? Är anledningen endast politisk utan något samband med den sociala grundvalen för den Tredje Universella Teorin? Eller är den social och angår denna del av *Den Gröna Boken*? Låt oss se: Familjen är utan tvivel en social och inte en politisk formation. Detsamma gäller stammen eftersom den är en familj som har fortplantats, förökat sig och blivit många familjer. Nationen är stammen som har vuxit och genom förgreningar mångdubblats och förvandlats till klaner, sedan till stammar.

Nationen är också en social formation vars sammanhållande band är nationalismen. Likaså är stammen en social formation vars band är stamkänslan. Familjen är en social formation vars band är familjekänslan. Världens nationer är sociala formationer vilkas sammanhållande band är mänskligheten. Detta är självklarheter. Dessutom har vi staternas politiska strukturer som formar den politiska världskartan. Men varför ändrar sig världskartan från tid till annan? Orsaken är att den politiska strukturen inte alltid är förenlig med den sociala strukturen. När den är förenlig med en nation bibehålls den och förändras sig inte. Om förändringen sker genom yttre kolonisation eller inre sammanbrott, återkommer den under en nationell kamps, en nationell väckelse eller den nationella enhetens symbol. När den politiska formationen omfattar mer än en nation kommer dess yta att minska genom att varje nation uppnår självständighet under nationalismens symbol. Således har imperiernas kartor - som världen har bevittnat - förändrats på grund av att de innefattade ett antal olika nationer. När varje nation fanatiskt klamrar sig fast vid sin nationalism och söker självständighet, rasar det politiska imperiet samman och dess komponenter återvänder till sitt sociala ursprung. Beviset är uppenbart i världshistorien om vi granskar alla epoker.

Men av vilken anledning var dessa imperier sammansatta av olika nationer? Svaret är att staten inte bara är en social formation som familjen, stammen och nationen, utan snarare en politisk enhet skapad av olika faktorer, främst nationalismen. Nationalstaten är den enda politiska formen som är förenlig med den naturliga samhällsstrukturen. Dess existens håller om den inte utsätts för förtryck av en annan starkare nationalism, eller om dess politiska struktur som stat har lösts upp i sina sociala beståndsdelar i form av stammar, klaner och familjer. Den politiska strukturen skadas om den utsätts för familjens, stammens eller klanens sociala påverkan och anammar deras åsikter.

Andra faktorer, som religion, ekonomi och militärväsende, medverkar också till att forma en nationalstat som skiljer sig från den enkla staten.

En gemensam religion, ekonomiska krav eller militära erövringar kan dana en stat av olika nationaliteter. Således bevittnar världen i ett skede en stat eller ett imperium som den ser försvinna i ett annat skede. När nationalismens anda växer sig starkare än den religiösa andan och konflikter blossar upp mellan olika nationaliteter, som till exempel religionen tidigare har förenat, blir varje nation självständig för att återta sin sociala struktur, och imperiet försvinner. Religionens roll återkommer när dess anda blir starkare än nationalismen, och de olika nationaliteterna förenas under religionens fana, tills nationalismens roll återkommer ännu en gång och så vidare. Alla stater som utgörs av många nationaliteter

av olika orsaker, antingen religiösa, ekonomiska, militära eller ideologiska, kommer att störtas av nationalistiska konflikter tills varje nation blir självständig, det vill säga tills den sociala faktorn segrar över den politiska.

Därför, trots politiska faktorer som kräver grundandet av staten, är grunden för individernas liv familjen, stammen, sedan nationen och utsträcker sig därefter till hela mänskligheten. Den väsentliga faktorn är den sociala faktorn. Det är den permanenta faktorn, det vill säga nationalismen. Betoningen måste läggas på de sociala realiteterna och vårdandet av familjen för att skapa den fulländade väluppfostrade människan. Omsorgen skall omfatta stammen som är ett socialt skydd, «paraply», och en skola som utbildar människan socialt när familjen gjort sitt. Därefter kommer nationen. Individen får ej lära sig värdet av de sociala värderingarna annat än genom familjen och stammen som utgör naturliga sociala strukturer som ej är uppbyggda av någon särskild individ. Att ta hand om familjen är till för individen, precis som omhändertagandet om stammen är ett intresse för familjen, individen och nationen, det vill säga nationalismen. Den sociala faktorn, nämligen den nationella faktorn, är den verkliga drivkraften i historien.

Att ignorera det nationalistiska samhörighetsbandet mellan människogrupper och grunda ett politiskt system som står i motsättning till de sociala förhållandena innebär att grunda en tillfällig konstruktion som raderas av dessa grupper sociala rörelse, det vill säga varje nations nationalistiska rörelse.

Alla dessa realiteter är medfödda i människans liv, och inte förnuftsmässiga gissningar. Varje individ i världen borde vara medveten om dessa realiteter och arbeta i enlighet med dem så att hans ansträngningar blir mödan värd. Det är nödvändigt att undvika avvikelser, oordning och skador i människogruppernas liv som resultat av brist på förståelse och att respektera dessa grundvalar för det mänskliga livet.

KVINNAN

Det är ett faktum att både man och kvinna är människor. Det är ett självklart faktum att kvinnan och mannen är jämlika mänskliga varelser. Att behandla mannen och kvinnan olika är ett uppenbart förtryck utan berättigande. Kvinnan äter och dricker liksom mannen äter och dricker. Kvinnan älskar och hatar liksom mannen älskar och hatar. Kvinnan liksom mannen, tänker, lär sig och förstår. Kvinnan liksom mannen, behöver husrum, kläder och fortskaffningsmedel. Kvinnan liksom mannen känner hunger och törst. Kvinnan lever och dör liksom mannen lever och dör.

Men varför man och kvinna? Det mänskliga

samhället är sammansatt inte enbart av män och inte enbart av kvinnor. Samhället består enligt naturen av både män och kvinnor. Varför har inte bara män skapats, och varför har inte bara kvinnor skapats? Vidare, vad är skillnaden mellan män och kvinnor? Varför var det nödvändigt att skapa man och kvinna? Det måste finnas en naturlig nödvändighet för mannens och kvinnans existens snarare än endast man eller endast kvinna. De är inte exakt lika varandra, och faktum är att det finns naturliga skillnader mellan man och kvinna. Detta bevisas av existensen av man och kvinna i skapelsen. Det betyder naturligtvis att det finns en roll för var och en av dem enligt skillnaderna. Således måste förhållandena vara olika för var och en av dem när de skall leva och spela sina naturliga olika roller. För att kunna förstå denna roll måste vi även förstå skillnaderna i mannens och kvinnans natur; nämligen, de naturliga skillnaderna mellan dem.

Kvinnan är en feminin varelse och mannen är en maskulin varelse. Enligt gynekologen försvagas kvinnan varje månad på grund av menstruation, till skillnad från mannen som icke får någon månatlig blödning och ej på så sätt försvagas. Det vill säga kvinnan är som feminin varelse utsatt för en månatlig naturlig blödning. Om en kvinna inte får sin menstruation är hon gravid, och då hon är gravid blir hon försvagad i omkring ett år. Således nedsetts hennes naturliga funktioner tills dess att hon har fött sitt barn, även sedan hon fött barnet eller har fått missfall eller blir lidande av barnsängsfeber — en sjukdom som är en följd av en förlossning eller missfall. Eftersom mannen ej kan bli gravid, blir han inte utsatt för dessa påfrestningar som kvinnan utsätts för på grund av att hon är en feminin varelse. Kvinnan ger också bröstmjölk åt sitt barn under en lång period på ungefär två år. Den naturliga bröstuppfödningen betyder att kvinnan blir oskiljaktig från sitt barn vilket minskar hennes övriga aktivitet. Hon är ansvarig för en annan människa och hjälper barnet i alla dess biologiska funktioner. Utan hennes hjälp dör barnet. Mannen är varken fruktbar eller kan föda upp barnet.

Dessa naturliga egenskaper skapar medfödda skillnader som omöjliggör likhet mellan mannen och kvinnan. Detta är i själva verket realiteten bakom nödvändigheten i att det finns en maskulin och en feminin varelse, det vill säga man och kvinna, och att var och en är tilldelad skilda roller och funktioner i livet. Detta betyder att mannen ej kan ersätta kvinnan i utförandet av dessa naturliga funktioner. Ett faktum att ta hänsyn till är att dessa biologiska funktioner är en börda och orsakar kvinnan mycket möda och smärta. Men utan dessa funktioner som kvinnan uppfyller dör mänskligheten ut. Det vill säga denna naturliga funktion är varken frivillig eller obligatorisk; den är livsnödvändig. Varje alternativ betyder att det mänskliga livet fullständigt avstannar.

Det finns ett avsiktligt ingripande mot havandeskap som står som alternativ till det

mänskliga livet. Det finns också ett partiellt ingripande mot havandeskap; ävenså ett ingripande mot amning. Allt detta är länkar i en serie handlingar som står i motsättning till det naturliga livet och kulminerar i mord; det vill säga att kvinnan dödar sig själv i sin egenskap av kvinna för att ej bli fruktsam, havande och inte behöva amma. Dessa är några av de avsiktliga ingripandena i livets natur som innefattar havandeskap, amning, moderskap och äktenskap i olika stadier.

Att avstå från den naturliga moderskapsrollen, det vill säga att ersätta moderns omsorg med barndaghemmet är början till ett avståndstagande från det mänskliga samhället och dess förvandling till ett biologiskt samhälle och ett konstlat liv. Att skilja barnen från deras mödrar och tränga ihop dem i barndaghem är en procedur som exakt liknar den som drabbar hönskycklingar, eftersom barndaghem utgör vad som liknar hönsfarmar där kycklingar samlas sedan de kläckts. Endast det naturliga moderskapet passar människan och överensstämmer med hennes värdighet det vill säga; *att barnet fostras av sin moder, att det växer upp i en familj där det finns moderskap, faderskap och broderskap* och inte som i en hönsuppfödning. Till och med höns och resten av djurvärlden behöver mödrar som en naturlig fas i sina liv. Att föda upp dem på en farm som liknar barndaghem står i motsättning till deras naturliga utveckling. Även deras kött blir mera ett konstgjort kött än ett naturligt. Köttet från de mekaniserade hönsfarmarna smakar inte gott och är kanske inte närande, eftersom kycklingarna inte vuxit upp på naturligt sätt, det vill säga de är inte uppväxta i skyddet av det naturliga moderskapet. De naturligt uppfödda fåglarna smakar bättre och är mera närande på grund av att de är uppväxta och matade på naturligt sätt. Vad beträffar barn som varken har familj eller skydd, är samhället deras beskyddare. Endast för dem upprättar samhället barndaghem och liknande. Det är bättre för dessa barn att samhället tar hand om dem hellre än individer som inte är deras föräldrar.

Om man gör en rundfråga för att lära känna barnets naturliga benägenhet med tanke på hans mor och barndaghemmet skulle barnet välja sin mor och inte barndaghemmet. Eftersom modern är det naturliga valet, är hon den naturliga och rätta personen att sköta barnet. Att sända ett barn till ett barndaghem istället för att behålla det hos modern är tvång och förtryck som strider mot dess naturliga benägenhet.

Det naturliga för alla levande varelser är att utvecklas normalt och i frihet. Att ersätta modern med ett barndaghem är en tvångshandling riktad mot den fria sunda utvecklingen. Barnen som sänds till ett barndaghem är ditsända med tvång eller genom utnyttjande av oförstånd. Man sänder barn till barndaghem av materiella och inte sociala anledningar. Om tvång och oförstånd inte förelåg skulle barnen förkasta barndaghemmet och hålla fast

vid sina mödrar. Det enda försvaret för ett sådant onaturligt och omänskligt handlingssätt är att kvinnan står i ett olämpligt förhållande till sin natur, det vill säga hon är tvingad att uppfylla plikter som är asociala och står i strid mot moderskapet.

Kvinnan vars natur har tilldelat henne en naturlig roll som är olik mannens, måste vara i en ändamålsenlig position för att utföra sin naturliga roll.

Moderskapet är en kvinnlig och ej manlig funktion. Därför är det onaturligt att skilja barn från deras mödrar. Att försöka ta barn ifrån deras mödrar är ett tvång, ett förtryck och en diktatur. Modern som överger sitt moderskap motsätter sig sin naturliga roll i livet. Hon måste inneha rättigheter och villkor som är ändamålsenliga utan tvång och förtryck, alltså att kunna fylla sin roll under naturliga förhållanden. Något annat är självmotsägelse. Om kvinnan är tvingad att överge sin naturliga roll vad beträffar havandeskapet och moderskapet, faller hon offer för tvång och diktatur. En kvinna som behöver arbete som gör henne oförmögen att uppfylla sin naturliga funktion, är ej fri och är tvingad att göra så på grund av behov. Ty i fall av behov döljs friheten.

Bland de lämpliga och väsentliga villkor som gör det möjligt för kvinnan att fylla sin naturliga roll, som är olik mannens, är dessa speciella tillstånd hon genomgår som graviditet, det vill säga bärandet på en blivande mänsklig varelse i sitt sköte vilket gör henne kroppsligt sårbar. Det är oriktigt att sätta en sådan kvinna, som befinner sig på något av moderskapets stadier, i kroppsligt arbete och oförenligt med hennes tillstånd. Sådant arbete är en bestraffning av kvinnan och ett svek från hennes sida mot moderskapet och mänskligheten. Det är också ett pris som hon måste betala för att träda in i mannens värld som av naturen ej tillhör hennes kön.

Den övertygelsen, inklusive kvinnans egen, att kvinnan frivilligt utför kroppsarbete är i själva verket ej sann, eftersom hon utför detta arbete därför att det hårda materialistiska samhället har ställt henne i en tvångssituation utan att hon varit direkt medveten därom. Hon har inget annat alternativ än att underkasta sig samhällsvillkoren samtidigt som hon tror att hon arbetar av fri vilja. Regeln att det inte finns någon skillnad mellan man och kvinna i något avseende berövar kvinnan hennes frihet.

Uttryckssättet «i något avseende» är ett orimligt bedrägeri mot kvinnan. Denna idé undergräver de lämpliga och väsentliga förhållanden som utgör en förmån som kvinnan skulle åtnjuta till skillnad från mannen, och i överensstämmelse med kvinnans natur som är en naturlig roll som livet är baserat på.

Att kräva likställdhet mellan man och kvinna när det gäller bärandet av tunga bördor under hennes graviditet är oberättigat och grymt. Kraven på likställdhet mellan dem under fastetiden och på umbäranden under amningen är också orättvisa och

grymma. Kraven på jämställdhet mellan dem i ett smutsigt arbete som skadar hennes utseende är också nedsättande för det kvinnliga könet och orättvisa och grymma. Utbildning som leder till ett olämpligt arbete som strider mot hennes natur är också en orättvisa och grymhet.

Det finns ingen skillnad mellan man och kvinna i allt vad det mänskliga beträffar. Ingen av dem ska behöva gifta sig med den andra emot hans eller hennes vilja eller skilja sig från honom eller henne utan rättvis rättegång, eller efter överenskommelse mellan parterna utan rättegång. Varken kvinnan eller mannen kan gifta sig igen utan föregående samtycke om skilsmässa. Kvinnan är ägare till bostaden eftersom bostaden är den lämpliga och nödvändiga tillflyktsorten för en kvinna som blir gravid eller sjuk och för omhändertagandet av hennes barn. Kvinnan har hand om det moderliga skyddet och äger bostaden. Det är också fallet i djurens värld som skiljer sig från människans på många sätt men där moderskapet är en plikt i enlighet med naturen. Det är ett brott att beröva de unga deras moder eller beröva kvinnan hennes skydd.

Kvinnan är av honkön. Att vara av honkön betyder att hon har en biologisk natur olik mannens. Den kvinnliga biologiska naturen, som är olik mannens, har givit kvinnan annorlunda egenskaper än den manliga varelsen i form och i väsen. Kvinnans kroppsbyggnad är olik mannens på grund av att hon är av honkön precis som honkönets bland växter och djur är olikt hankönet i form och i väsen. Detta är en naturlig och odiskutabel verklighet. I djurens och växternas värld är hankönet av naturen skapat starkt och hårt, honkönets däremot vackert och milt. Dessa är eviga och naturligt medfödda egenskaper hos dessa levande varelser vare sig de är människor, djur eller växter.

Till följd av deras olika natur och i enlighet med naturens lagar har hanen spontant spelat den starka och hårda rollen, helt enkelt beroende på att han skapats på detta sätt. Honan har spelat rollen av den vackra och den milda, inte därför att hon önskat det, men därför att hon skapats så. Denna naturliga regel är rättvis, dels på grund av att den är naturlig och dels därför att den är grundvalen för friheten, eftersom alla levande varelser är skapade fria och ingripanden emot friheten innebär ett tvång. Att inte hålla sig till dessa naturliga roller och att nonchalera gränserna mellan dem är en försumlighet och ett attentat mot själva livets värderingar. Naturen har skapats i harmoni med livet och dess oundvikliga början och slut. Den levande varelsen är ett väsen som oundvikligt existerar ända till döden. Existensen från livets början till livets slut är baserad på en naturlag utan val eller tvång. Den är naturlig. Den är den naturliga friheten.

För livets existens från dess början till dess slut måste det finnas ett hankön och ett honkön, hos djuret,

växten och människan. Det räcker inte bara med deras existens utan de måste med absolut effektivitet spela med i den naturliga roll som de har blivit skapade för. Om dessa roller ej blir verkningsfullt utförda måste det vara något fel i levnadsbanan som har orsakats av vissa omständigheter. Detta är fallet med samhällena av idag nästan överallt i världen som ett resultat av förväxlandet av mannens och kvinnans roller, det vill säga av försöket att ändra kvinnan till en man. I harmoni med sin natur och dess syfte måste de vara skapande inom sina respektive roller. Motsatsen innebär en tillbakagång. Det är en naturvidrig tendens, ett attentat mot frihetsregeln och står i motsättning till både liv och överlevnad. Män och kvinnor måste var och en utföra sin roll för vilken de är skapta. Att överge denna roll eller en del av den får inträffa endast som ett resultat av påtvingade yttre förhållanden, det vill säga under onormala förhållanden. Kvinnan som förkastar äktenskap, graviditet, sminkning eller kvinnlighet i allmänhet av hälsoskäl, överger sin naturliga livsroll under detta påtvingade hälsotillstånd. Kvinnan som förkastar äktenskap, havandeskap eller moderskap och så vidare på grund av arbete överger sin naturliga roll under dessa samma påtvingade förhållanden. Kvinnan som förkastar havandeskap, äktenskap eller moderskap och så vidare utan någon konkret orsak, överger sin naturliga roll som ett resultat av en moralisk avvikelse från normerna. Att sålunda överge kvinnans eller mannens naturliga livsroll kan endast ske under onormala förhållanden som står i motsättning till friheten och är ett hot mot överlevnaden. Följaktligen måste det bli en världsrevolution som gör slut på alla materiella förhållanden som hindrar kvinnan från att spela sin naturliga roll i livet och driver henne att uppfylla mannens plikter för att få rättigheter. En sådan revolution kommer oundvikligen att äga rum, speciellt i de industriella samhällena, som en instinktiv reaktion för att överleva, och även utan revolutionär påverkan från exempelvis *Den Gröna Boken*.

Alla samhällen i våra dagar betraktar kvinnan som ingenting annat än en handelsvara. Orienten betraktar henne som en produkt att köpa och sälja, medan västerlandet inte erkänner hennes kvinnlighet.

Att tvinga kvinnan att utföra mannens arbete är ett orättvist angrepp mot hennes kvinnlighet som hon är utrustad med av naturen för ett för livet naturligt och väsentligt ändamål. Av att utföra mannens arbete förstör kvinnan sina vackra drag som hon skapats med för den kvinnliga rollen. Kvinnor är precis lika blommor som är skapade för att dra till sig pollen för att framställa frön. Om vi utrotar blommorna skulle växternas roll i livet vara ett minne blott. Det är den naturgivna skönheten hos fjärilar och fåglar såväl som hos resten av djurens honor vilka är skapta för detta naturliga och livsavgörande ändamål. Om kvinnan utför mannens arbete skulle hon förvandlas till man

och överge sin roll och sin kvinnlighet. Kvinnan ska ha fulla rättigheter utan att vara tvungen att förvandla sig till man och avstå från sin kvinnlighet.

Kroppbyggnaden som är naturenligen olika hos man och kvinna leder till skillnader i deras olika organs funktioner. Detta leder till olikheter i psyke, humör, nerver och kroppsform. Kvinnan är känslig. Kvinnan är vacker. Kvinnan gråter lätt. Kvinnan är lättskrämmd. I allmänhet är kvinnan mjuk och mannen hård beroende på deras medfödda natur.

Att ignorera dessa naturliga skillnader mellan kvinnan och mannen och blanda deras roller är en fullkomligt ociviliserad inställning, fientlig mot naturlagar, destruktiv för det mänskliga livet och en viktig orsak till det mänskliga livets sociala elände.

Moderna industrisamhällen som har anpassat kvinnan till samma kroppsarbete som mannen på bekostnad av hennes kvinnlighet och naturliga roll i livet, med avseende på skönhet, moderskap och själsfrid, är ociviliserade och materialistiska samhällen. Det är dumt och farligt för civilisationen och mänskligheten att ta efter dem.

Problemet är således inte om kvinnan arbetar eller ej. Detta är en dum och materialistisk avhandling av frågan. Samhället måste vidtaga åtgärder för att alla arbetsföra individer, män och kvinnor, skall kunna arbeta om de behöver, på villkor att varje individ arbetar inom det område som passar honom, eller henne, och ej blir tvungen att utföra ett för vederbörande olämpligt arbete. Att låta barn arbeta under fullvuxnas arbetsförhållanden är orättvist och diktatoriskt likaså är det orättvist och diktatoriskt att en kvinna befattar sig med samma arbetsuppgifter som en man.

Med frihet menas att varje människa får den uppfostran som passar henne och som gör henne kompetent till ett lämpligt arbete. Med diktatur menas att en människa får lära sig vad som är olämpligt för henne. Detta leder till att hon arbetar med vad som är olämpligt för henne. Ett arbete som är lämpligt för en man är ej alltid lämpligt för en kvinna; och kunskap som är passande för ett barn passar inte en fullvuxen.

Det finns ingen skillnad i mänskliga rättigheter mellan man och kvinna, barn och fullvuxen. Men det finns ej absolut jämlikhet mellan dem vad deras plikter beträffar.

MINORITETER

Vad är en minoritet? Vad talar för och emot den? Hur löser man minoritetsfrågan i enlighet med Den Tredje Universella Teorins syn på lösningen av mänsklighetens olika problem?

Det finns endast två typer av minoriteter: den ena tillhör en nation och dess sociala ram är denna nation. Den andra minoriteten utgör inte någon nation och

bildar en social ram för sig själv. Den sistnämnda är en typ som bildar ett historiskt konglomerat och slutligen utvecklas till en nation i kraft av samhörighet och gemensamma öden.

Det är klart att denna minoritet har egna sociala rättigheter. Ett inkräktande på dessa rättigheter från någon majoritets sida är en orättvis handling. De sociala kännetecknen är personliga och kan varken givas eller tagas bort. Minoritetens politiska och ekonomiska problem kan endast lösas genom massornas samhälle som måste inneha makten, rikedomerna och vapnen. Att betrakta en minoritet som en politisk och ekonomisk minoritet är diktatur och orättvisa.

DE SVARTA DE SVARTA KOMMER ATT HÄRSKA I VÄRLDEN

Det senaste skedet i slaveriets historia var när den vita rasen förslavade den svarta. Den svarta människan kommer inte att glömma denna epok förrän han känner att han har fått upprättelse.

Denna tragiska historiska händelse, den påföljande bitterheten och sökandet efter att få upprättelse för en hel ras utför en oförneklig psykologisk drivkraft i den svarta rasens rörelse för att ta hämnd och för att härska. Bland andra oundvikliga sociala historiska cykler har vi den gula rasens dominans över världen när den ryckte fram från Asien mot de övriga kontinenterna. Sedan kom den vita rasens roll när den genomförde ett omfattande imperialistiskt fälttåg som täckte alla världens kontinenter. Nu är turen kommen till även den svarta rasen att regera i världen.

Den svarta rasen befinner sig för närvarande i en mycket outvecklad social position. Men denna underutveckling förorsakar en numerisk överlägsenhet hos de svarta, eftersom deras låga levnadsstandard har skyddat dem från att lära känna metoder som födelsekontroll och familjeplanering. Likaså är deras traditionella sociala traditioner en anledning till att det inte finns någon begränsning av äktenskapen, vilket leder till en obegränsad ökning av befolkningen, medan andra rasers befolkning minskar på grund av födelsekontroll, begränsning av äktenskapen och ett ständigt förvärvsarbete, till skillnad från de svarta som på grund av ett ständigt hett klimat har stillsammare aktiviteter.

UTBILDNINGEN

Vetande eller utbildning är inte nödvändigtvis metodiska läroplaner eller de kapitelindelade ämnen som finns i läroböcker och som ungdomar är tvungna att lära under bestämda timmar där de sitter i sina skolbänkar. Denna typ av utbildning som råder i hela

världen idag är ett brott mot människans frihet. Den obligatoriska utbildningen som alla länder i världen är stolta över och som deras ungdomar är tvungna att följa, är en av metoderna för att kväva friheten. Den innebär en utplåning av mänskliga talanger och ett påtvingat val för människan. Det är en diktatorisk handling som dödar friheten, eftersom den berövar människan hennes fria val, skapande och begåvning. Att tvinga människan att inhämta kunskaper efter en bestämd läroplan är en diktatorisk handling, och likaså att påtvinga inläringen av fastställda ämnen.

De obligatoriska och systematiska utbildningsplanerna är i verkligheten ett tvång för att fördumma massorna. Alla länder som bestämmer riktlinjer för undervisningen genom formella planer och tvingar eleverna att lära dem, utövar ett förtryck mot sina medborgare. Alla de i världen rådande metoderna för utbildning måste avskaffas genom en världsvid kulturrevolution för att befria det mänskliga tänkandet från den påtvingade anpassningen av människans smak, tankebegrepp och mentalitet.

Detta betyder inte att skolorna skulle stängas som det här kanske uppfattas av ytliga läsare. Tvärtom, det betyder att samhället skall vidta åtgärder för att skaffa fram alla typer av skolor och ge människor frihet att välja den mest lämpade typen av utbildning utan påverkan. Detta kräver ett tillräckligt antal utbildningar för alla sorters kunskaper. Otillräckliga utbildningsformer begränsar människans frihet att välja och tvingar henne att lära föreliggande ämnen, medan den naturliga rättigheten att välja berövas henne på grund av brist på tillgång till övriga ämnen. Samhällen som förbjuder och monopoliserar kunskapen är reaktionära samhällen, partiska till förmån för okunnigheten och fientliga mot friheten. Samhällen som således förbjuder undervisning i religion som den är i verkligheten är reaktionära samhällen, partiska till förmån för okunnigheten och fientliga mot friheten. Samhällen som monopoliserar den religiösa utbildningen är också reaktionära samhällen, partiska till förmån för okunnigheten och fientliga mot friheten. Samhällen som ger en förvrängd bild av religion, civilisation och andras beteende genom utbildning i dessa ämnen, är också reaktionära samhällen, fientliga mot friheten. Samhällen som betraktar den materialistiska kunskapen som ett tabu är också partiska till förmån för okunnigheten och fientliga mot friheten. Samhällen som monopoliserar den materialistiska kunskapen är reaktionära samhällen, partiska till förmån för okunnigheten och fientliga mot friheten. Kunskapen är en naturlig rättighet för varje människa. Ingen har rätt att beröva henne den av något som helst skäl, såvida inte en människa själv begår en handling som utestänger henne från denna rättighet.

Okunnigheten skall komma till ett slut när allt uppdagas som det är i verkligheten, och när kunskapen är tillgänglig för varje människa på ett sätt

som passar henne.

MELODI OCH KONST

Människan är fortfarande outvecklad eftersom hon är ur stånd att tala ett gemensamt språk. Till dess att hon uppnår detta mänskliga mål som synes omöjligt, som uttryck för glädje och sorg, godhet och ondskas, skönhet och fulhet, välbefinnande och misär, dödlighet och evighet, kärlek och hat, för en beskrivning av färger, känslor, smak och humör, kommer allt detta att uttryckas spontant på det språk som varje folk självt talar. Beteendet kommer att bli kvar, baserat på reaktionen som framkallas av känslan som språket skapar i den talandes intellekt.

Att lära ett enda språk, vilket det än må vara, är för närvarande inte lösningen. Det är ett problem som oundvikligt kommer att förbli utan lösning till dess att en språklig eningsprocess kommer till stånd under en följd av generationer och perioder, förutsatt att den ärftliga faktorn från dessa generationer genom att en tillräcklig tid förrunnit upphör att gälla. Ty fädernas och förfädernas känsla smak och temperament är de som skapar barnens och barnbarnens. Om dessa farfader talade olika språk och barnbarnen ett enda skulle barnbarnen inte nödvändigtvis bli delaktiga i en allmän smak oavsett om de talade ett enda språk. En sådan allmän smak kan endast bli verklighet om det nya språket vidarebefordrar smaken och känslan som överförts genom arv från en generation till en annan.

Om en folkgrupp bär vita kläder vid sorg och en annan folkgrupp svarta kläder av samma orsak, kommer smaken hos varje grupp att anpassas i enlighet med dessa två färger; det vill säga ena gruppen hatar den svarta färgen och den andra tycker om den och vice versa. Denna känsla har en fysikalisk effekt på cellerna liksom på alla gener i kroppen. Denna anpassning kommer att överföras genom arv. Arvtagaren hatar automatiskt den färg som hatas av arvsgevaren som ett resultat av den smak han ärver från den senare. Folk är följaktligen i harmoni bara med sina egna kulturella uttrycksmedel och sitt eget arv; de är inte i harmoni med andras uttrycksmedel på grund av arvsfaktorn, även om dessa människor som är olika genom arv talar ett gemensamt språk.

En sådan skillnad kan också uppstå mellan grupper inom ett och samma folk även om den blir i mindre skala.

Att lära ett enda språk är inget problem, och att förstå andras färdigheter som ett resultat av kännedom om deras språk är inte heller ett problem. Problemet är omöjligheten av en verklig intuitiv anpassning till andra språk.

Detta kommer att förbli omöjligt tills effekterna av det arv som överförs genom människokroppen kommer till ett slut.

Människosläktet är verkligen fortfarande underutvecklat så länge som människan ej talar med sin broder på ett gemensamt ärftligt språk som ej är inlärt. Uppnåendet av detta mål är dock bara en tidsfråga om inte civilisationen skall gå tillbaka.

SPORT, RIDKONST OCH FÖRESTÄLLNINGAR

Sport är antingen privat, liksom bönen som människan förrättar för sig själv, även inomhus i ett stängt rum, eller utövas den offentligt på öppna platser liksom bönen när den förrättas kollektivt i gudstjänstlokaler. Den första typen av sport berör den ensamma individen, medan den andra berör hela folket och bör utövas av hela folket och ej lämnas till vem som helst att utövas i dess ställe. Liksom det är orimligt att folkmassor går i gudstjänstlokaler endast för att se på en person eller en grupp som ber utan att själva delta i bönen, är det orimligt att folkmassor går in på idrottsplatser och arenor för att titta på en spelare eller ett tävlingslag utan att själva delta i sporten.

Sporten påminner om bönen, födan och känslan för värme och köld. Det är en uppenbar dumhet att folkmassor går in på en restaurang bara för att titta på en person eller en grupp som äter. Det är också dumt att människor låter en person eller en grupp värma sig eller söka svalka istället för dem. Det är orimligt att samhället tillåter en individ eller ett lag att helt lägga beslag på sporten medan hela folket betalar kostnaderna för ett sådant monopol till fördel för denna individ eller detta lag. På samma demokratiska sätt får folk inte tillåta en individ, grupp, sekt, stam eller ett parlament att bestämma över folkets öden och utnyttja dess behov.

Den privata sporten intresserar endast sådana som utövar den på egen hand och på egen bekostnad. Den offentliga sporten är ett allmänt behov hos människorna och skall inte representeras av andra i sitt utövande varken fysiskt eller demokratiskt. Fysiskt sett kan utövaren inte överföra sin kropp och själ, som dragit nytta av sporten till andra. Från demokratisk sida sett har individen eller laget ej rätten att monopolisera sport, makt, rikedom eller vapen för sig själva. Idrottsklubbar är nutida institutioner för organisation av den traditionella sporten i världen. De bestämmer över alla utgifter och allmänna hjälpmedel avsedda för sporten i varje stat. Dessa institutioner är inget annat än monopolistiska instrument liknande alla diktatoriska, politiska instrument vilka monopoliserar makten utan att ta hänsyn till massorna; liksom ekonomiska instrument som monopoliserar samhällets rikedomar, likaväl som militära instrument som monopoliserar vapnen. Eftersom folkmassornas era avskaffat redskapen som monopoliserar makten, rikedom och vapnen, blir det likaså oundvikligt att omintetgöra redskapen för

monopolisering av de sociala aktiviteterna såsom sport, ridkorist och så vidare. Folkmassorna som köar för att rösta på en kandidat som skall representera dem och bestämma deras framtida öde, agerar under den omöjliga förutsättningen att han på deras vägnar kommer att representera dem och framträda med deras värdighet, suveränitet och synpunkter; på samma sätt är dessa massor berövade sin vilja och värdighet och satta som åskådare att bevaka en annan person som spelar den roll som av naturen är skapad för dem själva.

Likadant är det med massorna som inte utövar sport själva på grund av sin okunnighet och som förleds av den vilseledande monopolistiska elitidrotten som strävar efter att förbluffa massorna och locka dem till skratt och applåder istället för att få dem att utöva den sport som nu monopoliseras av de monopolistiska maktinstrumenten. Liksom makten, rikedom och vapnet tillhör folket, bör sporten bli en social aktivitet i massornas hand.

Den offentliga sporten är till för massorna. Den är en rättighet för hela folket på grund av dess hälsobringande och rekreativa effekter. Det är en ren dumhet att lämna ifrån sig sina förmåner till vissa individer eller grupper som monopoliserar dem medan folket underhåller utövarna med sina medel och betalar utgifterna för upprättandet av offentliga idrottsplatser. De tusentals åskådare som fyller läktarna på dessa platser för att se på, applådera och skratta är samma dåraktiga människor som misslyckats med att själva utöva sporten. De ställer upp sig på läktarna på idrottsplatserna av ren slöhet och applåderar dessa hjältar som mödosamt har tagit initiativet, dominerar fältet, kontrollerar sporten och exploaterar de faciliteter som massorna ställt till deras förfogande. Idrottsplatsernas offentliga åskådarläktare var ursprungligen konstruerade för att hålla borta massorna från planerna och banorna, det vill säga att förhindra folkmassorna från att beträda dessa planer och banor. När folkmassorna marscherar och utövar sport och de blir medvetna om att sport är en offentlig aktivitet som måste utövas heller än beskådas kommer läktarna att utrymmas och avskaffas. Motsatsen - att en apatisk hjälplös minoritet blir åskådare - skulle kanske vara mera rimlig.

Idrottsplatsernas åskådarläktare kommer att försvinna när det inte längre finns någon som besätter dem. De som är ur stånd att spela hjälteroller i livet och är ovetande om historiska händelser, de som ej har kunnat förutse framtiden och inte tar sina liv tillräckligt allvarligt, är de triviala personer som fyller teatrarnas och biografernas sittplatser för att beskåda händelser i livet och lära känna andras levnadsbanor. De kan liknas vid elever som fyller skolbänkar inte bara därför att de är okunniga utan också från början analfabeter.

De som själva bygger upp sina liv behöver ej vara

åskådare till hur livet framställs av skådespelare från teatrarnas scener eller biografernas vita dukar. Likaså har inte heller ryttarna som håller sina hästars tyglar några sittplatser på kapplöpningsbanans åskådarläktare. Om var och en hade en häst skulle ingen komma dit för att se på eller applådera. Åskådarna är de som är alltför hjälplösa för att utföra detta slag av aktivitet eftersom de själva inte är ryttare.

Likaså är beduinerna inte intresserade av teatrar och nöjesarrangemang, eftersom de är mycket allvarliga och arbetsamma. De lever ett allvarsamt liv och visar därför förakt för skådespel. Beduingrupper är inga åskådare men utövar spel och deltar kollektivt i glada ceremonier, eftersom de känner ett spontant behov av att utföra dem.

Olika typer av boxning och brottning är bevis på att människosläktet inte har befriat sig ifrån ett ociviliserat beteende. Det kommer oundvikligen att upphöra då människan stiger upp för civilisationens steg. Människooffer och pistoldueller var välbekanta företeelser på ett stadium i människans utveckling. Dessa grymma handlingar kom till ett slut för hundratals år sedan. Nutidens människa skrattar åt sig själv och ångrar sådana handlingar. Detta kommer att bli boxningens och brottningens öde om tio eller hundra år. Ju mer civiliserade och sofistikerade individerna blir, desto bättre är de i stånd till att avvärja såväl uppvisandet som uppmuntrandet av dessa grymma beteenden.

Tänkaren Moammar al Kadhafi presenterar inte sina tankar för blotta glädjens och njutningen skull, ej heller för dem som betraktar idéer som gåtor för underhållning av individer som har litet förstånd och som står vid sidan om det brusande livet.

Moammar al Kadhafis idéer tolkar själva livet som det bryter fram ur de lidandes hjärtan hos de förtryckta, olyckliga och utstötta människorna, ur den verklighet som ständigt utvecklas och strävar mot det goda och det vackra.

Detta kan förklara varför den första delen av den *Gröna Boken* förmedlar den verkliga inledningen till massornas era och den andra delen förordar en universell ekonomisk revolution som syftar till att riva ner de gamla ekonomiska överbyggnaderna över huvudet på exploatörerna.

Den tredje delen av den *Gröna Boken* proklamerar utan tvivel början på en social revolution. Den presenterar en originell tolkning av historien, en utväg vad gäller människans kamp i det dagliga livet, samt en lösning på mannens och kvinnans problem som ännu ej funnit en lösning. Likaså erbjuder denna del en lösning på minoriteternas och de svartas problem och fastställer regler för samhällslivet.

Den levande filosofin är följeslagare till livet självt och tränger fram ur dess hjärta. Detta är Moammar al Kadhafis filosofi.

Förläggaren

Läs vidare förklaringarna!